

Inte bara ekonomin är bankrutt
- GP från socialliberalism till högerpopulism

Ett år med ledarkommentarer från Fyrvaktaren på Ny Tid

Inte bara ekonomin är bankrutt - GP från socialliberalism till högerpopulism

Ett år med ledarkommentarer från Fyrvaktaren på Ny Tid

Tankeverksamheten inom Arbetarrörelsen i Göteborg

Författarna svarar själva för framlagda uppfattningar och slutsatser i Tankeverksamhetens skrifter.

Ansvarig utgivare: Anders Nilsson
www.tankeverksamheten.se
redaktion@tankeverksamheten.se

ISBN 978-91-87077-56-8

Göteborg 2016

Förord

Anders Lindberg

Vad händer med vårt gemensamma samtal när en morgontidning med monopolställning helt ändrar politisk linje?

När tyngdpunkten och tilltalet flyttas från den politiska mitten till den yttersta gränsen. Och vad händer med journalistiken när det lågmält resonerande får ge vika för vinklar som ger uppmärksamhet på Twitter, Facebook och andra sociala medier?

I Göteborg pågår i ett fullskaleexperiment i den mediala krisens skugga.

Pressat av vikande intäkter prövar Göteborgsposten ett nytt grepp, att använda provokativ opinionsjournalistik får att öka nättrafiken och nå nya målgrupper både lokalt och nationellt.

Flera av de stilistiska förändringarna; att betona känsla, att fokusera på person, att skärpa vinklar och slå till synes underifrån påminner snarare om en kvällstidnings tilltal än en morgontidning.

Personligen tror jag strategin är för kortsiktig av två skäl.

För det första kommer inte det ökade genomslaget att ge särskilt mycket intäkter, konkurrensen på den nationella annonsmarknaden är mördande och ingen tecknar en pappersprenumeration för något de ändå läser i sängen på sin mobiltelefon.

För det andra kommer åsikter långt bortom mitten till slut bara få läsare som känner sig hemma där. Lämna GP mittfältet kommer genomsnittsläsaren i Göteborg att söka sig till nationella tidningar via läsplattor och telefoner.

Göteborgspostens unika bidrag till svensk opinionsjournalistik är den lokala granskningen av Västsverige, faller den så finns snart ingen poäng att läsa mer än enstaka artiklar eller följa profiler man gillar.

Vad strategin däremot gör är att den smular sönder det goda samtalet, och till det fungerar den utmärkt. Särskilt, tyvärr, på lokal nivå.

De flesta texter, och i stort sett alla med större genomslag, på GP:s ledarsida berör i dag ämnen som Islam, invandring, tiggare, kulturkonflikter, "ta dig i kragen"-retorik, identitetspolitik och liknande.

Detta är nog inte vad den genomsnittlige göteborgaren funderar så värst mycket över i sin vardag – utan ämnesvalen präglas av redaktionens eget intresse.

Åsikterna ligger i ett gränsland mellan den traditionella konservativa underströmmen i Moderaterna och Kristdemokraterna och så kallad "alternativ media" på nätet.

I USA har denna typ av publikationer, ofta bloggar med stort genomslag, varit en central del av Donald Trumps vinnande koalition i det republikanska primärvalet.

I ett tal 25 augusti använde Hillary Clinton begreppet "alt-right" eller "alternativ höger" om hela rörelsen.

"Donald Trump hjälper en radikal ytterkantsgrupp att ta över det Republikanska partiet", sa hon.

Det hon pekade på är en aktivistisk blandning av nationalister, kritiker av islam och invandring, rena rasister och högerpopulister. Deras relation till den vanliga högern är komplicerad, de har länge funnits i gränslandet mellan etablerad höger och olika grupper av aktivister.

Men Donald Trump har fört många av rörelsernas idéer, som muren mot Mexiko och stopp för muslimsk invandring, till debattens centrum. Och de älskar honom.

Utvecklingen i USA väcker rimliga frågor om något liknande kan hända i Sverige, att gränsen mellan höger och högerpopulism suddas ut?

Liksom gränsen mellan journalistik och aktivism?

Kan vi få en "alt-right" även här inför nästa val?

Av de stora tidningarna är det i princip bara Göteborgsposten som ligger dikt an en sådan utveckling. Men om man en gång låtit sig fångas av klickjakt och gör sin trafik beroende av kärlek från dessa grupper på nätet är det för-tvivlat svårt att bryta sig loss. Att byta strategi och gå tillbaka till det lågmält resonerande är knappast möjligt. Tärningen är redan kastad.

Vad det betyder på sikt är svårt att säga idag – det finns helt enkelt inga historiska förbilder – nästa kapitel är inte skrivet.

Varken för alternativhögern i USA – eller i Sverige.

Anders Lindberg, bördig från Göteborg, är ledarskribent på Aftonbladet.

Innehåll

Del 1. Reflektioner över en tidning och dess ledare

Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra, Nathalie Besér 9

Förändringen av GP:s ledarsida oroar mig som socialliberal, Anders Högström 11

Ledarsidan som varumärke, Marie Demker 14

Teodorescu har gjort GP:s ledarsida till en plattform för högerpopulism,
Ann-Marie Ljungberg 18

Mediadebatt är bra för vår demokrati, Lars Wenander 22

Teodorescu skapade en trång åsiktskorridor när S-krönikörerna försvann,
Cecilia Dalman Eek 23

GP svartmålar Göteborg med obefintliga eller tveksamma källor,
Anders Nilsson 26

Del 2. Fyrvaktaren

Fyrvaktarens första år 30

De 15 mest spridda fyrvaktarkommentarerna mellan 14 augusti 2015 och
18 augusti 2016 37

Del 3. Bakom kulisserna

Samarbetssvårigheter fick Barometern att köpa ut Teodorescu, Johan Flanke 55

Kommentarer från GP 59

Del 1.

REFLEKTIONER OM EN TIDNING OCH DESS LEDARE

Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra

Nathalie Besèr

Rubriken – *Fader, förlåt dem: ty de veta icke vad de göra* – speglar lite av vad jag känner när jag på avstånd iakttar GP:s ledarredaktion under ledning av Alice Teodorescu. Självt tror hon kanske att hon byggt en plattform där välbehövlig kritik av den svenska flykting- och integrationspolitiken och av islam ventileras. Jag anser snarare att GP:s ledarsida hjälper till att polarisera och spä på xenofobin i Sverige. GP:s ledarsida bidrar dessutom till att normalisera ett rasistiskt parti.

Tidningens chefredaktör och ansvarige utgivare Cecilia Krönlein samt Stampengruppens ordförande Peter Hjørne ser kanske mest till antal klick och delningar som texterna genererar. De bryr sig inte om i vilka kretsar och i vilka flöden. Klick ger makt. De bryr sig inte heller om konsekvenserna.

Det verkliga bottenappet kastade Håkan Boström, som vikarierade som ledarskribent i somras, när han ansåg att asylrätten ska ersättas av ett internationellt kvotsystem för mottagande av flyktingar. Som om asylrätten kunde ersättas. Asylrätten är en ovillkorlig mänsklig rättighet. Den kodifieras i FNs allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna och i 1951 års flyktingkonvention.

Eller Ann Heberlein fiaskoartikel "Vi måste tala om islam" från GP 26 mars 2016, som förutom att vara starkt islamofobisk och generaliserande, dessutom blandade ihop antalet gripna för religiöst inspirerat terrorbrott (395), med verkliga genomförda terrorbrott (2). Artikeln ligger fortfarande kvar på GP:s hemsida, om än något ändrad.

Exemplen är många. Budskapet är klart. Sverige går mot en systemkollaps och det är socialdemokratisk flyktingpolitik fel och förstås den pågående "islamiseringen" av Sverige.

På vilket sätt är detta ett liberalt tankegods? På intet sätt alls. Men den nya inriktningen av GP:s ledarsida hyllas i högerextrema publikationer som *Avpixlat*, *Fria Tider* och *Exponerat*. Den 20 juli 2015 publicerar den högerextrema sajten *Exponerat* en bloggpost av Tobias Svensson, med rubriken "GP:s Håkan Boström lyfter ännu ett tabu", där han välkomnar den politiska förändringen på GP:s ledarsida:

"Som jag vid ett par tidigare tillfällen kunnat konstatera, har Göteborgs-Postens ledarsida gjort en ordentlig uppryckning sedan Alice Teodorescu tog över. Skribenter som Susanna Birgersson och Håkan Boström lyfter nu närmast dagligen frågor som övriga mediars ledarsidor noggrant undviker."

Den senaste tiden har ledarplatsen utnyttjats till att normalisera Sverigedemokraternas djupt rasistiska politik. Även det har Håkan Boström bidragit till ibland annat texten om *Expo* som publicerades 25 juli i år.

Konsekvenserna av denna populism och normalisering förstärks av det sker parallellt med att det svenska medielandskapet eroderar. Populistpartier växer sig starka ute i kommunerna utan att de riskerar granskning. Det är nog svårt för lokala journalister som nu har i uppdrag att bevaka de rasistiska partierna eftersom det krävs en trygg anställning med stöd av en stark redaktionsledning för att kunna driva en sådan bevakning. Priset är nämligen mycket högt i form av hot och trakasserier.

Den svenska lokaljournalistiken håller på att decimeras medan vi står och ser på. Kraftiga neddragningar hos två dominerande medieaktörer såsom Mittmedia och Stampen lämnar spelfältet fritt för diverse hatsajter utan någon som helst pressetisk hänsyn.

Sajter som har nära band till Sverigedemokraterna och som sprider falska nyheter, ofta om påstådda händelser på asylboenden eller om ensamkommande barn. Dessa så kallade nyheter får sedan ett eget liv när de okritiskt sprids på sociala medier. Vi behöver riktiga journalister på orten som kan

undersöka vad som hänt och som ortsborna har förtroende för. Journalister som berättar sanningen, utan populistiska vinklingar.

Nu mer än någonsin är det viktigt att vi står upp för den fria pressen och för våra pressetiska regler. Det är i den verkligheten som GP:s ledarsida tar steget rejält högerut och hjälper till att sprida felaktigheter och lögn. Den spär på polariseringen och främlingsfientligheten. De långtgående konsekvenserna av att ha gett innehållet i Pandoras ask fritt spelrum på ledarplats är långtgående. Vilken religiös minoritet står på tur efter muslimerna? Vilken grupp blir nästa att trakasseras och hängas ut. Den som lever får se.

Nathalie Besèr är journalist och har arbetat på Sveriges Radios Ekoredaktion, Dagens Nyheter och TT. Är nu verksam som valkretsombudsman för Socialdemokraterna i Riksdagen.

*

Förändringen på GP:s ledarsida oroar mig som socialliberal

Anders Högström

Har borgerliga ledarsidor blivit Sverigedemokraternas budbärare? Mitt svar på den frågan är både ja och nej.

Göteborgs-Posten, GP, tillhör de ledarsidor som klart och tydligt flyttat sina ståndpunkter och sin retorik i riktning mot Sverigedemokraterna, SD.

Dagens Nyheter, som förde samma linje som GP tidigare gjorde, står stadigt med sin socialliberala inriktning. Det är också värt att notera att den liberala landsortspressen inte alls följt i GP:s fotspår.

GP:s förändring på ledarsidan är djupt oroande för en gammal trogen socialliberal folktoppartist och därtill trogen GP-läsare. Jag tycker inte att ledarsidan ska få stå oemotsagd.

Jag har därför gått i polemik med ledarsidan och kommenterat ett stort antal av ledarsidans artiklar på GP:s Facebooksida. Irritationen över detta har stundtals varit stor, inte minst från Alice Teodorescu och Adam Cwejman, och

den fick sin kulmen när vikarien Håkan Boström under sommaren 2016, helt sonika blockerade mig från GP Ledares Facebooksida samt sitt eget och GP:s Twitterkonto. Bredare än så var inte GP:s åsiktskorridor.

Vad är det då som är så oroande med GP:s förvandling från en socialliberal tidning till en högertidning?

För det första har ledarredaktionen under ledning av Alice Teodorescu tagit sig an invandringen som den helt övergripande och avgörande frågan i svensk politik - precis som SD.

För mindre än två år sedan var invandringsfrågan långt ner på dagordningen när svenska folket tillfrågades. I stället var det frågor som skolan, äldreomsorgen, pensionerna och arbetslösheten som toppade.

Tillsammans med *Svenska Dagbladet*, *Expressen* och *Dagens Industri* har GP bidragit till att invandringsfrågan nu ser ut som den viktigaste och avgörande frågan, precis som SD hela tiden hävdar.

För det andra har GP:s hela retorik sedan i fjol, då Alice Teodorescu började bilda sitt nya team på ledarsidan, vänts till att skuldbelägga och demonisera flyktingar, andra invandrare och EU-migranter.

Tidigare var det i första hand samhällets tillkortakommanden man skrev om på GP:s ledarsida. Det handlade om vår oförmåga att uppfylla FN:s konventioner om mänskliga rättigheter, klara ett värdigt mottagande och en vettig asylprocess samt att arbeta med att förbättra EU-migranternas svåra situation.

Numera skriver GP:s ledarsida om saker som migrationsvolym, oöverstigliga kulturskillnader, flyktingarnas bristande vilja och förmåga att försörja sig, gränshinder, antalet ensamkommande barn och organiserat tiggeri. Retoriken och användandet av "fakta" är den samma som högerpopulisterna använder.

Några riktiga bottennapp publicerades under juli i år, då flera artiklar, signerade Håkan Boström, retoriskt var anmärkningsvärt lika den retorik som används av Sverigedemokraterna

Nästan alltid är artiklarna signerade, vilket skulle kunna få någon att tro att det är skribenternas egna åsikter. Men allt på ledarsidan är tidningens åsikter. Undantagen skulle möjligen kunna vara när enskilda krönikörer bjuds in för att skriva.

Till exempel har Marika Formgren, välkänd högerpopulist som skriver i SD-styrda medier som *Avpixlat* och *Fria Tider*, medverkat. Hon skrev en mycket uppmärksammas artikel i augusti 2015, i vilken det må vara Formgrens egna åsikter som formulerades, men när hon bjöds in visste ju GP vad de skulle få. Valet att publicera är ju också alltid Alice Teodorescus.

För det tredje har det humana perspektivet försvunnit från GP:s ledarsida. Den har numera ett makroperspektiv i flykting- och invandringsfrågan, det vill säga den högsta politiska nivån, statens ekonomi samt hot om att skolan kommer att drabbas hårt, att pensionerna är i fara, att polisens resurser inte räcker och att arbetslösheten kommer att skena om inte invandringen hejdas.

En liberal bör vara vaksam här. Liberalism innebär, bland annat, att människor äger rätt att skapa sin egen framtid. Frihet betyder att inte vara underkastad andras godtyckliga vilja. Om denna rätt inte ens gäller rätten att fly för sitt liv, vad finns då kvar? GP:s ledarsida har helt släppt dessa liberala principer.

Precis som högerpopulisterna gör, publiceras ofta artiklar som spär på människors oro, precis som på de högerextrema sajterna. Att statistiken om våldsbrott talar emot att människor ska vara mer oroliga än tidigare bryr sig inte ledarsidan om. Det kan man däremot läsa på GP:s nyhetssidor.

Det är också på nyhetssidorna GP-läsarna kan läsa artiklarna med ett humant perspektiv. Många bra artiklar och artikelserier har där publicerats med de enskilda människorna i fokus. Det verkar vara helt vattentäta skott mellan ledarsidan och nyhetssidorna. Frågan är om skribenterna på ledarsidan ens läser sin egen tidning.

Det man skulle önska som socialliberal är ju att människan fanns med i sammanhanget. Tillägget "social" till liberal innebär att vi gemensamt ska se till att människor som inte, av olika skäl, har kraft eller förmåga att på egen hand skapa en bra framtid ska få den hjälp och den stöttning de behöver. Liberalismen, specifikt socialliberalismen, har varit grundläggande för GP sedan starten. Det är den inte längre.

GP:s nuvarande ägare Peter Hjärne har gjort ett vägval som gjort GP mer omtalad, men var det verkligen detta han hade tänkt sig?

Anders Högström är socialliberal medlem i Liberalerna, tidigare ordförande för Folkpartiet i Lilla Edet och ledamot av kommunstyrelsen i Lilla Edet.

Ledarsidan som varumärke

Marie Demker

Det är inte alla nya ledarskribenter eller politiska redaktörer som väckt sådan debattlusta som när liberala *Göteborgs-Posten* tillsatte en ny politisk redaktör, Alice Teodorescu. Konfrontationen med den befintliga ledarredaktionen blev skarp, en ledarskribent sade upp sig strax före pension, en bytte jobb och en är sjukskriven. Men också i den offentliga debatten blev det turbulens och Teodorescus politiska hållning granskades liksom GP:s motiv för att anställa henne. Det går inte att komma ifrån det faktum att GP:s ledarsida nog inte varit så omdiskuterad sedan dess ledarskribent Gert Gelotte efter några Israelkritiska artiklar 2007 om en resa i Västbanken och Gaza förbjöds att skriva om Mellanöstern. Att det också en gång i tiden kunde vara kontroversiellt att läsa ledare fick jag erfara i slutet av 1970-talet då jag längst bak i spårvagnen plockade fram den kvällstidning där jag arbetade för att läsa just ledarsidan. En man som möjligen inte var alldeles sober meddelade då helt sonika att jag säkert var "en sådan där jävla politiker" och därmed inte vatten värd, eftersom jag läste ledarsidan. Jag fick flytta fram en bit i vagnen för att i lugn och ro kunna ta del av dagens ledare.

Sedan partiernas framväxt har det funnits ett starkt band mellan de politiska partierna och tidningarnas politiska argumentation. Att den nationellt spridda pressen artikulerade politiska frågor och argument var ett viktigt bidrag till att Sverige fick en gemensam politisk sfär i demokratis gryning. Men under de senaste 50–60 åren har partipressen varit under avveckling. Partierna är själva mindre intresserade av en egen press, journalistiken är mindre intresserad av att vara partianknuten och den breda läsekretsen vill veta mer om Melodifestivalen och lokala nyheter än om vad tidningen tycker om beskattning av ideella föreningar. Partierna behöver inte partipressen, partierna har egna kommunikationsavdelningar och kanslier fyllda av före detta journalister och pr-människor. Pressen behöver inte partierna. Med krympande pappersupplagor och ökad nätnärvaro dygnet runt är det i stället snabba nyheter av olika slag som dominerar utbudet och ger inkomster till tidningsföretagen. Tidningsföretag som för övrigt också blivit mer just av företag och mindre av oberoende publicister. En och samma ägare kan driva

tidningar med helt olika politisk färg, det enda viktiga är att det ger inkomster. Som Deng Xiaoping sa, ”jag struntar i färgen på katten bara den fångar möss”.

Vilken demokratisk roll fyller då ledarsidorna i ett förändrat medielandskap? Och framför allt, vilken funktion kan eller bör ledarskribenterna fylla för ett gott offentligt samtal? Professorn i politisk kommunikation Lars Nord visade i sin avhandling för snart femton år sedan att ledarredaktionernas verksamhet i allt mindre utsträckning relaterades till partipolitik. I stället präglades ledarredaktionerna av en allt starkare journalistisk professionisering. Stig Hadenius, som var Sveriges första professor i journalistik, menade vid samma tid att partipolitiserings borttynande var av godo, i stället välkomnade han ”en personlig profil som innehåller överraskande drag, förmåga till analyser som ger bidrag till den allmänna samhällsdebatten.” (DN Debatt 24/2 2001). Hadenius betonade att ledarsidor utan partitillhörighet behövde kompensera i relevans genom hög kompetens inom specifika områden och skarpa oberoende politiska analyser. Ett examensarbete från Institutionen för journalistik, medier och kommunikation vid Göteborg universitet (Ledarens identitetskrig, 2013, av Mai Nestor, Victoria von Heideman och Veronica Pettersson) tyder snarare på att ledarskribenterna som personer blivit allt viktigare, men också att texterna kritiserar och argumenterar kring personer i högre utsträckning än förr. Tonen har knappast blivit hårdare, menar författarna, men kritiken är oftare riktad mot enskilda personer. Språket har blivit mindre formellt och mer talspråkligt. Personliga åsikter och känslargument får mer utrymme nu än tidigare, enligt studien.

Från att vara partiernas röst, via en publicistisk och därmed mer politiskt oberoende position i samhällsdebatten, till att bli debattörer med sitt eget varumärke – sådan har ledarskribentens historia sett ut. Ledarskribenter när jag själv gick på Journalisthögskolan de första åren på 1980-talet var de som uttryckte politikens grundläggande ideologier, de som artikulerade på ett principiellt plan varför Sverige skulle ha fler ubåtsjaksresurser eller hur socialförsäkringarna bidrog till en jämlik samhällsutveckling. Därav följde också att statsvetenskapliga och idéhistoriska studier av ledardebatter var relevanta som analyser av vilka idéer och principer som kännetecknade det offentliga samtalet i bredare bemärkelse. Med hjälp av analyser av argument och resonemang gick det att mejsla ut tydliga politiska riktningar, jämföra dem och dra slutsatser om det offentliga samtalet. Ledartexternas roll var att på ett tydligt sätt visa på alternativ, på kollektivt omfattade principer och på vilket sätt dessa fick politiska konsekvenser. Med ledarskribenter som ”köps in” likt fotbollsspelare till ett lag för att ge lite stjärnglans, eller som utvecklar

en profil som går utöver tidningens egen, blir ledartexterna mer av samtalets gränsstolpar. "Här står jag" säger en ledarskribent och någon dag senare står en annan på motsatt sida, och mellan sig har de dragit upp en front och markerat flankerna för det offentliga samtalet. Ibland använder sig andra medier av ledarskribenter för att diskutera sakfrågor, ibland får de diskutera med varandra (debatter som syftar till att visa på extrempolerna) och ibland som någon form av sakkunniga (intervjuer kring det politiska spelet).

Det nya medielandskapet med en mångfald av röster har gjort det möjligt att kvalificera sig till rollen som ledarskribent genom att vara en provokatör i kören av röster. Genom att på twitter, i olika digitala debattforum och genom egna poddradio- eller tv-sändningar på olika sätt inta klara ståndpunkter och gärna udda positioner blir presumtiva ledarskribenter intressanta för etablerade medier. Gammelmedierna köper så att säga in en intressant röst som redan har en digital plattform.

I mångfalden blir förstas GP:s ledarredaktion eller ETC:s ledarskribenter vare sig mer eller mindre värda som auktoriteter än digitalt etablerade plattformar som *Buzzfeed* eller *Politism*. Landskapet är just nu oerhört rörligt och det som var en stark röst i går kan ha tystnat i morgon. Etablerade mediers ledarskribenter har fördelen av att deras plattform är mer beständig, det är därför ett egenvärde att kunna agera utifrån en sådan plattform. Vem skulle lyssna på Per Gudmundsson, Hanne Kjöllner eller Alice Teodorescu om det inte vore för att de är ledarskribenter på stora tidningar? Tja, en hel del. Precis som de många som lyssnar på Mymlan, Malena Ernman eller Alex Bengtsson (tre profilerade twitterdebattörer). Men plattformen SvD, DN eller GP är ett mervärde för de enskilda skribenterna, och de enskilda skribenterna kan också höja den egna plattformen.

Mångfalden riskerar dock att bli en kakofoni där ingen hörs och framförallt ingen lyssnar på argumenten. Ståndpunkterna, gärna extrema, blir viktigare än argumenten. Och tanken att en och samma ganska modererade ståndpunkt kan understödjas av olika argumentationskedjor blir ointressant, och därmed tappar den politiska debatten i substans.

Redan i den klassiska boken *An economic theory of democracy* (1957) pekar Anthony Downs på behovet i politiken av politikens "brokers", på svenska närmast förmedlare, alltså personer som arbetar med politikens tolkning, tolkningsramar och förmedling av tolkningar. Om medborgarna skall kunna använda de politiska ideologierna som de smarta genvägar Downs tänker sig att de skall vara för ett rationellt val så behövs goda ideologiska förmedlare.

Ett offentligt samtal kan aldrig vara en kakofoni, då väljer nog många att lyssna på något annat, söka sig ideologiska riktlinjer i andra forum än i det gemensamma offentliga samtalet.

Ledarskribenterna kan fortfarande vara de som artikulerar sentiment och åsiktsdimensioner bland medborgarna, som uttrycker och argumenterar för ståndpunkter på ett sådant sätt att de är möjliga att omsätta i politisk handling. Men ledarskribenter kan med samma demokratiska legitimitet skapa ett samtal mellan provokatörer och högljudda kritiker, eller använda plattformen för att göra politiken mindre ideologisk och mer till en personfråga. Avgörande för demokratins vitalitet är vem som artikulerar de nya argumenten, vem som finslipar de framväxande resonemangen inom de rörelser som partierna inte fångar upp. Vem som tar sig an de anständiga röster som inte får plats i det offentliga samtalet. Ett partisystem som det svenska kräver vitala band med medborgarna – och en förutsättning för de bandens styrka är att det offentliga samtalet formulerar och artikulerar relevanta argument i samklang också med de många ledarlösa rörelser vi ser alltmer av även i svensk politik. Men de argumentationerna förs i stor utsträckning någon helt annanstans. Och kanske utan just de tolkningar och de nödvändiga åsiktskollisioner som krävs i ett gott offentligt samtal.

Marie Demker är professor i statsvetenskap vid Göteborgs universitet och samhällsdebattör. Texten är tidigare publicerad på Göteborgs-Postens kultursida 19 mars 2015.

*

Teodorescu har gjort GP:s ledarsida till en plattform för högerpopulism

Ann-Marie Ljungberg

Enligt Wikipedia kännetecknas populism av att dess företrädare vädjar till "folket" och "sunt förnuft". Populism brukar också angripa en politisk eller social elit. Populister kan också kännetecknas av att de ger förenklade lösningar på komplexa problem. Kanske till exempel genom ett vi-mot-de-tänkande (folket mot eliten, svenskar mot invandrare eller liknande). Det handlar inte

så ofta om åsikterna i sig själva, snarare att man anspelar på ett tänkt "gap" mellan makthavare och folket. Populisterna är anhängare av folkomröstningar och ifrågasätter ofta den representativa demokratin.

I radioprogrammet OBS i P1 19 juli 2011 intervjuades den engelske forskaren Paul Taggart, om vad som kännetecknar populism. Han svarar: Misstro mot det politiska systemet, en vilja att polarisera politiken, och dessutom om förekomsten av ett fiktivt kärnland, som Taggart kallar *heartland*, "hjärtland". "Hjärtland" är en romantiserad bild av en livsstil och ett ställe befolkat av ett anständigt och enhetligt folk.

Förenklat går det att ställa upp ett antal punkter för vad som kännetecknar högerpopulism:

1. *Vädjan till folket och "sunt förnuft".*
2. *Misstror ofta det politiska systemet.*
3. *Refererar gärna till ett sorts förflutet "hjärtland".*
4. *Ger, eller kräver, enkla lösningar på svåra problem.*
5. *Anspelar på ett gap mellan makthavare och folket.*

Sedan Alice Teodorescu tog över GP:s ledarsida och anställde nya skribenter har ledarsidans innehåll förändrats. Vid en läsning av samtliga artiklar skrivna av Teodorescu från slutet av augusti 2015 till augusti 2016 faller ämnen ut i ett antal kategorier. Sammanlagt skrev Teodorescu under perioden 103 artiklar. Samtliga artiklar, utom ett tiotal, är direkt högerpopulistiska.

I den största kategorin finns ledarartiklar om invandring eller flyktingar. Det handlar om 53 artiklar om flykt, flyktingar själva och om flyktingpolitik. Några av dessa kan kategoriseras som alarmistiska.

I alla artiklar framställs invandringen som negativ, oftast genom att den hotar den svenska välfärden, eller att politikerna inte inser allvaret.

I en omdebatterad ledare ("Varför fortgår flyktingdöden?", 1 september 2015) fick hon det att se ut som om 60 miljoner flyktingar var på väg till Sverige. Hon skriver: "Är det gott eller ont att vi inte öppnar gränserna för de 60 miljoner människor som befinner sig på flykt i världen?"

Denna artikel har ändrats i efterhand på GP:s hemsida.

Den näst största kategorin handlar om hur det svenska samhället försämras på olika sätt. Dessa 36 artiklar sammanfaller ofta med artiklar ur den föregående kategorin. Också här finns många alarmistiska ledare.

I en artikel från 29 januari 2016 om tänkbara strategier för de borgerliga allianspartierna att komma till regeringsmakten skriver hon att alliansen "förmodligen är lika rådvill som regeringen rörande hanteringen av de enorma utmaningar som tornar upp sig". Hon menar också att "många (frågar sig) om det inte redan är för sent. Allt fler vittnar om en uppgivenhet inför samhällsutmaningarna (...)".

I en artikel om de sexuella övergreppen i Köln ("Vad är det som händer i Sverige?", 13 januari 2016), skriver hon: "Situationen är ohållbar" och "Utvecklingen" är "skenande". Sverige genomgår en "splittring som håller på att förstöra det land som så många en gång flytt till."

I en artikel som handlar om integration ("Integration är vägen ut ur gränslandet", 10 oktober 2015) skriver hon: "Rapporterna om ett system som håller på att upplösas kommer numera dagligen". Oftast är samhällets nära förestående undergång en följd av invandringen: "Sveriges asylboenden har förvandlats till en tickande bomb".

Några dagar senare var budskapet: "Om vi inte gör något nu kommer Sverige garanterat gå sönder" ("Systemskifte, inte konstgjord andning", 17 oktober 2015).

Om Melodifestivalen i februari 2011, när nationalsången sjöngs på annat språk än svenska, skriver Teodorescu "Lördagens politiska ställningstagande, på bästa sändningstid i public service, har som så ofta numera delat Sverige itu" och "Varför ägnar sig svensken åt självskadebeteende gång på gång?" ("Vårt självförakt försvarar andras integration", 1 mars 2016).

Den 1 februari 2016 skriver Teodorescu: "Om de som ska skydda medborgarna inte förmår att fullfölja sitt uppdrag kommer den segregation vi oroar oss för i dag att vara en viskning i jämförelse med vad som väntar." (Ökad segregation om otryggheten växer ytterligare")

Den tredje kategorin är Politikens feighet/flathet som består av 30 artiklar.

Regeringen är "regeringsoduglig" och "saknar mod", ("Blicka framåt - vilket Sverige 2050 vill vi ha?", 29 augusti 2015)

”Merparten av dagens problem är resultatet av många års aktiv, och i högsta grad medvetet vald passivitet”, (”Måste det vara för sent innan vi agerar?”, 16 april 2016)

Sverige är ett land där ”asylboenden bränns och spänningar mellan infödda och nyinflyttade riskerar att eskalera, i takt med att politikernas handlingsförlamning uppenbarar sig allt mer” (”Varför räds media verkligheten?”, 9 januari 2016).

I dessa 30 artiklar finns fyra artiklar där hon skriver om de folkvaldas ignorans av vanliga människor: ”Ett glapp” har uppstått mellan ”medborgarna” och de folkvalda, (”Vägval väntar på migrationsområdet”, 13 juni 2015).”För så länge som det inte brinner i städernas välmående stadsdelar, där de som bestämmer givetvis också bor, kommer föga hända.” (”Rikspolischefen på nya villovägar”, 30 juni 2016).

19 artiklar under detta år handlar om åsiktskorridoren. ”Religionskritik, särskilt med udden mot islam, är bland det mest kontroversiella som kan yttras i offentligheten just nu.” (”Alla religioner måste tåla kritik”, 2 april 2016).

”Vem vill jag vara den tysta massan som ser men som tiger, eller det modiga barnet som vågar gå sin egen väg?” (”Hur modiga vågar vi vara egentligen?”, 26 mars 2016).

Teodorescu skräms i en annan ledare av att hon bor ”i ett land där det (...) anses modigt att tänka fritt” (”Vi får inte ta våra friheter för givna”, 14 november 2015). ”Måste man gå i pension för att sluta snegla ängsligt på grannen innan man vågar formulera en uppfattning i landet med grundlagsstadgad yttrandefrihet?” (”Hur modiga vågar vi vara egentligen”, 26 mars 2016).

Hårdare tag mot en skenande kriminalitet avhandlas i 15 artiklar. ”Trots alla skattefinansierade möjligheter brinner det runtom i Sverige” vilket beror på att ” polisen och rättsväsendet inte tar i tillräckligt” (Vänd på varje sten – innan ligisten gör det”, 13 augusti 2016). Samhället uppvisar inte ”nolltolerans mot kriminella” och ”relativiserar hänsynslöst beteende” (”Vad är det som händer i Sverige?”, 13 januari 2016).

I de artiklar som inte handlade om invandring, politikernas flathet, åsiktskorridoren eller flyktingar, var de dominerande ämnena: hårdare tag (mot diverse saker), behov av ordning och reda, svenska värderingar, kritik av feminism, politikens väljarförakt, försvar av fritt skolval.

Generellt i flera artiklar menar hon att "kontrollen har förlorats" eller att kontrollen måste "återtas", särskilt i fråga om invandringen. Bland annat 28 maj 2016 ("Bränn offerkoftan – inte grannens bil") och 9 april 2016 ("Reformera asylrätten för flyktingens skull").

Hon introducerar i den senare artikeln begreppet "asylshopping", som handlar om flyktingar som väljer länder med bäst villkor och är något som måste förhindras.

Sammantaget visar genomgången av Alice Teodorescus ledare att dessa utgör en av de främsta grunderna för spridningen av högerpopulism i Sverige just nu.

Fotnot: Rubrikerna på de refererade artiklarna är hämtade från Göteborgs-Postens papperstidning. Det samma gäller publiceringsdatum.

Ann-Marie Ljungberg är medlem i Majornas S-förening och författare. Hennes roman "Simone de Beauvoirs hjärta" (2005) nominerades till Augustpriset. Hon är senast aktuell med "I fallinjen. En essä om prekär feminisim" (2015).

*

Mediadebatt är bra för vår demokrati

Lars Wenander

Den allmänna uppfattningen är att Göteborgs-Postens ledarsida gjort en ordentlig sväng åt höger sedan Alice Teodorescu tog över som politisk redaktör efter Fredrik Tenfält, som gick i pension. Även de övriga i ledarredaktionen under Tenfälts tids som politisk redaktör lämnade och en nya ledarredaktion tillträdde, men tidningen betecknas fortfarande som liberal, vilket framstår som diskutabelt.

Ny Tid har ägnat mer tid och kraft än tidigare att bemöta ledare och krönikor i GP, både i papperstidningen och på nätet, men GP vägrar i stort sett att gå i svaromål och det känner jag igen från min tid som politisk redaktör på *Arbetet Väst*, där jag var verksam till nedläggningen hösten 2000 och ägnade mig åt att kommentera politiken i Västsverige, i synnerhet i Göteborg.

Det fanns säkert några som tyckte att jag hackade för mycket på GP, men jag ansåg att det var min uppgift att se till att det som behandlades i den stora och dominerande tidningen inte förblev oemotsagt. Det hände också att jag kommenterade artiklar publicerade på nyhetsplats i GP som jag uppfattade som osakliga, men framför allt handlade det förstås om åsikter och värderingar på ledarsidan.

Jag har en viss förståelse för att GP inte gick i svaromål varje gång eftersom jag var så enträgen, men jag menar att debatten och granskningen av argumenten är av stor betydelse för demokratin. Vid något tillfälle när GP faktiskt gick i svaromål hände det att jag fick beteckningen husbondens röst och att man antydde att jag var någon slags megafon för Socialdemokraterna, och att jag var föremål för påtryckningar, men så var aldrig fallet.

Att det fanns en ideologisk överensstämmelse är självklart, men i flera frågor drev jag en annan linje. Ett av de tydligaste exemplen var min kritik emot stadsdelsnämndsreformen.

Värre retade jag dock inte GP än att jag vid *Arbetet Väst* nedläggning blev erbjuden att skriva S-märkta krönikor en gång i veckan på GP:s ledarsida. Det var ett sätt att bidra till mångfalden. Dessa krönikor har nu avskaffats av den nya chefen för ledarredaktionen på GP.

Ny Tids storhetstid inträffade på 1950-talet under Rolf Edbergs tid som chefredaktör. Då var meningsutbytet mellan *Ny Tid* och *Göteborgs-Posten* livligt. Utöver tidningsdebatterna ordnades offentliga debatter i Mässhallen, Svenska Mässan, och de var välbesökta. Edberg och GP:s chefredaktör Harry Hjärne pucklade på varandra och det har beskrivits som både upplysande och god underhållning. Enligt Harry Hjärnes son Lars Hjärne medgav fadern att Edberg var en mycket svår motståndare i dessa dueller, men båda fann meningsutbytet betydelsefullt.

Något av den andan skulle jag gärna vilja se igen!

Lars Wenander, tidigare ledarskribent på Arbetet Väst och Arbetet Ny Tid. Tillsammans med Håkan Hermansson fick han Stora journalistpriset 1987 för artikelserien "Uppdrag Olof Palme".

Teodorescu skapade en trång åsiktskorridor när S-krönikörerna försvann

Cecilia Dalman Eek

Det liberala greppet om medierna på Västkusten har varit starkt ända sedan de stora tidningarna grundades. Både *Göteborgs handels- och sjöfartstidning* och den betydligt mer folkliga *Göteborgs-Posten* var sedan starten tydligt liberala, liksom kvällstidningen Göteborgstidningen, GT.

Men det har också funnits socialdemokratiska tidningar, lokala motviker som spetsat den politiska debatten. *Ny Tid* startade 1892 som veckotidning. År 1899 blev *Ny Tid* en dagstidning. När den gick i konkurs år 1966 fick *Arbetet*, den socialdemokratiska tidningen i Malmö, en Göteborgsedition, *Arbetet Väst*. Där fanns en tydligt S-märkt ledarredaktion, väl förankrad i den göteborgska debatten.

Som andratidning fick *Arbetet Väst* stora bekymmer när annonsintäkterna vek i lågkonjunktur. Under 1990-talet höll det inte längre och tidningen lades ner år 2000. En viktig pressröst tystnade och alternativen i debatten försvann.

Nedläggningen beklagades inte bara av socialdemokrater och personer inom arbetarrörelsen. Inte ens GP som gick segrande ur annonsstriden uppfattade sitt övertag som odelat positivt. Den allmänna uppfattningen var att den lokala politiska debatten hade tjänat på tydliga alternativ och att det funnits en levande debatt mellan de olika tidningarnas ledarsidor.

För att något mildra bilden av total åsiktsdominans beslutade GP att ledarsidan skulle ge utrymme för en socialdemokratisk ledarskribent att skriva fritt utifrån sin egen ideologiska ståndpunkt. Det var möjligen en symbolisk men definitivt generös publicistisk satsning som gav utrymme åt en annars förlorad socialdemokratisk pressröst.

I början var det Arbetets tidigare västsvenska ledarredaktör Lars Wenander som gavs utrymme att skriva en gång i veckan. Sedermera blev det fyra personer som turades om att skriva en gång i veckan. Ann-Sofie Hermansson, Gunnar Larsson, Kerstin Alnebratt och Johan Flanke, numera redaktör för den socialdemokratiska nyhetstidningen *Ny Tid*. De sista som skrev var Leif Pagrotsky, Niklas Nordström, Ann-Sofie Hermansson och jag.

Det var inte ovanligt att GP:s ledarskribenter besvarade och debatterade med S-krönikörerna i aktuella och särskilt brännande frågor. Debatten välkomnades från båda håll och visar att ledarredaktionen utgick från det synbart självklara att båda sidornas uppfattningar var intressanta och relevanta genom att de representerade två huvudriktningar i svensk och lokalt göteborgsk politik. Oavsett vilken politisk preferens läsaren hade, fanns det utrymme för att ta ställning i debatten. I efterhand kan det bäst beskrivas som en erkänsla av båda sidornas legitimitet och politiska relevans. Men det skulle komma att ändras.

När Peter Hjörnes vidlyftiga tidningsaffärer gjorde att Stampen inte längre kunde finansiera höga utdelningar och kostnader för tidningsledningen, blev det nödvändigt att vidta extraordinära åtgärder för att tidningen alls skulle överleva. Hårda nedskärningar inleddes och det är rimligt att anta att också ledarredaktionen fick krav på att bli en kommersiellt bidragande del av tidningen.

Trots att GP:s utgivarbevis anger "oberoende liberal" rekryterades en ny politisk redaktör som stod långt ifrån den liberalism som genom åren kännetecknat tidningen. När Alice Teodorescu blev politisk redaktör sa hon sig vilja vidga debatten och liberalismen fick snart ge vika för en nyreaktionär populism som mera liknar den som Marine Le Pen och Donald Trump står för.

Den gamla Göteborgsliberalismen fann sig tidningslös.

Teodorescus första måltavla var den så kallade åsiktskorridoren. Hon ville öppna upp den politiska debatten, som hon menade hade begränsats alltför länge. Hennes första åtgärd var att slänga ut S-krönikörerna. Den stolta proklamationen till trots var hon inte intresserad av öppen debatt eller politisk åsiktsbredd. Den 8 april 2015 skrev jag den sista socialdemokratiska gästkrönikan på ledarplats och Göteborgs-Postens insats för den politiska debatten i ett ensidigt mediaklimat var till ända.

Därefter tog Fyrvaktaren över rollen som lokal politisk kommentator till GP:s ledare.

I december 2015 presenterade Teodorescu sin andra uppsättning med gästkrönikörer på ledarsidan. Efter att ha rensat ut de socialdemokratiska skribenterna fick nu också den lokala prägeln stryka på foten. Av tolv personer var det en som bodde i Göteborg. En av dem arbetade i staden men bodde i Skövde. Resten hade sin förankring någon helt annanstans.

Naturligtvis är det inget som säger att just en göteborgare är mera intressant än människor som bor någon annanstans. Men en lokaltidning är till sin natur lokal också när det gäller politiken. Det ligger därför nära till hands att uppfatta ledarsidans nya tydligt icke-lokala inriktning som ett problem för tidningen.

Det tydliga intresse för lokalt samhällsliv och politik som huvudägaren Peter Hjärne visar i sina krönikor är säkert inte en merit i den nya ledarredaktionens ögon. Hans veckokrönikor på söndagarna är ofta tydligt lokala, rätt ofta till och med extremt lokala så tillvida att de utgår från vad som sker runt hans hem i Lorensbergs villastad, men det må så vara. Hjärne respekterar lokaltidningens karaktär och hans starka lokalintresse står i bjärt kontrast till ointresset från tidningens ledarredaktör. Om Teodorescu, som själv bor i Stockholm, fått välja själv skulle Hjärne antagligen fått respass från ledarsidan för längesen.

Alice Teodorescus egna ord om sitt val av krönikörer var att "vidga tanke- rummet" för att få in andra analyser och slutsatser än det hon menar "uppfattas som enda sanningen för dagen". Men Teodorescus syfte var aldrig att vidga debatten och ge utrymme för en sida i debatten som hon inte själv gillar. Hon gjorde sig snabbt av med de enda röster som regelbundet givit uttryck för andra politiska uppfattningar än hennes egna. I stället gav hon ett allt större utrymme åt de olika blåa nyanser av brunt som därefter frekventerat ledarsidan.

Ett och annat lysande exempel på personer som inte motsvarat den beskrivningen har flimrat förbi. De delar egenskapen att inte representera en politisk inriktning eller formulera politiska alternativ på det sätt som S-krönikörerna gjorde. Ledarredaktionen har fjärrmat sig från lokalpolitiken också genom att rent konkret inte längre bevaka dess yttersta forum, kommunfullmäktige, som numera bevakas enbart av nyhetsreportrar.

Genom att avvisa partipolitiken bidrar GP numera till att öka avståndet mellan partier och allmänhet, mellan väljare och valda. Syftet med förändringarna på ledarsidan var aldrig att öppna upp och vidga det politiska debattutrymmet. Det var tvärtom ett sätt att smalna av åsiktskorridoren åt höger och slippa ta ansvar för en politisk ståndpunkt. Genom att stänga ute dem som regelbundet presenterat en annan uppfattning än hennes egen har hon begränsat debatten och osynliggjort dem som står för de reella alternativen i den lokala politiken.

Cecilia Dalman Eek är region- och kommunpolitiker (S) i Göteborg och tidigare S-krönikör på GP:s ledarsida.

*

GP svartmålar Göteborg med obefintliga eller tveksamma källor

Anders Nilsson

Europas mest segregerade stad. Tjuvarnas stad. Göteborg har mer drogproblem än USA. Flest jihadister från Göteborg i hela Europa.

Göteborg har många epitet i stadens tidning GP. Att Sveriges andra stad är en av de mest segregerade i Europa har påståtts så många gånger i GP:s spalter att det har blivit en sanning som inte behöver beläggas. Det är väl tur det, frestas man säga, för att när *Fyrvaktaren/Ny Tid* ställer frågan till Ove Sernhede, professor i socialt arbete vid Göteborgs universitet, som ofta anges som källa till påståendet, så svävar han på målet.

Till slut får vi en hänvisning till en OECD-rapport från 1998 (!): *Territorial Development: Integrating Distressed Urban Areas*. Rapporten finns fortfarande tillgänglig i fulltext på nätet. Någon jämförelse mellan städer görs inte. Göteborg nämns uttryckligen inte i rapporten, men den konstaterar att "trots god bostadsstandard så uppvisar Sveriges tre storstadsområden drag av social ansträngning". Sernhede medger i mejl "att det inte heller i forskarvärlden är enkelt att definiera och utforska för att göra tillförlitliga komparativa studier."

Inte mycket till underlag för det stående mantrat att Göteborg hör till Europas mest segregerade städer.

Ofta finns det en källa för GP:s olika omdömen om staden. Men tidningen tycks ha satt i system att aldrig kolla en uppgift.

Så var det när GP 15 november 2015, två dagar efter terrorattentatet med skottlossningar och explosioner på sex platser i centrala Paris, hade den uppslagna rubriken i sin papperstidning "Göteborg störst i IS-rekrytering".

I texten framgick det att uppgiften kom från en enskild polisman.

Nyheten att Sveriges andra stad skulle vara den främsta källan till terrorism i Europa fick stort genomslag. På kvällen hade Rapport med det i sin sändning, och dagen därpå rapporterades det såväl i rikspress som i lokalpress runt om i landet.

På *Ny Tid* tyckte vi det lät konstigt, och efter några enkla sökningar på nätet kunde vi konstatera att någon jämförande statistik på stadsnivå inte tycks finnas, och att döma av de data som finns på landsnivå så föreföll uppgiften orimlig. Sverige är inte i närheten av de tal för rekrytering av jihadister som finns för till exempel Belgien eller Kosovo.

Vi tog kontakt med polismannen för att få veta vad han grundade uppgiften på. Svaren blev svävande. Han hänvisade till Säpo, som vid kontakt uppgav sig inte känna till något om detta. Efter ytterligare några samtal erkände polismannen att han nog hade sagt mer än vad han hade täckning för i samtalet med GP:s journalist.

På frågan om uppgiften hade lagts i hans mun fick vi inget bestämt svar. Han var uppenbarligen besvärad av situationen som GP:s sensationsjakt efter terrordådet i Paris hade försatt honom i.

Ny Tids chefredaktör Johan Flanke skrev ett inlägg till GP med vinkeln att exemplet med den felaktiga uppgiftens blixtnabba spridning i riksmidia visar på sårbarhet i skyddet mot undergrävande verksamhet, antingen av främmande makt eller terrorister. Är det så lätt att placera desinformation i svenska massmedia? Är det papperstidningarnas utsatta ekonomi som helt har satt enkel faktakontroll ur spel?

Inlägget refuserades.

Flanke skickade då texten till fackorganet *Journalisten*. Innan det hade hunnit publiceras ändrade plötsligt GP rubriken på artikeln som låg kvar på nätet, från "Göteborg störst i IS-rekrytering" till "Göteborg bland de största i IS-rekrytering".

Tidningen hade nämligen fått sig tillsänd Flankes text från *Journalisten* för att få möjlighet att replikera. När svaret sedan kom från GP underströk man att uppgiften redan var ändrad "därför att den lokale myndighetsföreträdaren börjat tveka. Det innebär att vi inte kan slå fast - men inte heller säga att det är fel - att Göteborg är den stad i Europa från vilken flest personer per capita anslutit sig till muslimska extremistgrupper."

Är det den nya standarden i nyhetsrapportering? OK då, vi hade inte rätt -

men eftersom data saknas så kan man inte säga att vi hade fel. - Jo, GP, det kan man. Påstår man något utan grund och i strid med näraliggande fakta och rimlighet så har man nog faktiskt fel.

Den motvilliga dementin av nyhetsredaktionen har inte hindrat ledarredaktionen på samma tidning upprepa det felaktiga påstående vid ett flertal tillfällen. Det är tyvärr så att om en uppgift har fått stor spridning så får den ett eget liv som "sanning", även om den med minsta möjliga bokstäver har dementierats av den ursprungliga källan.

Det stannar inte vid landets gränser. Den finska *public service*-televisionen *Yle* hade ett program i april i år - "Så blev Göteborg jihadisternas kornbod" - som baserades på de felaktiga uppgifterna i GP.

Fläcken på Göteborg som den främsta källan till islamistisk terrorism i Europa, vilken stadens tidning kladdat dit, är antagligen svår att tvätta bort, i synnerhet internationellt. Det är klart att det har betydelse för stadens attraktivitet för turism och företagsetableringar. Men hur många arbetstillfällen som kan gå förlorade till följd av GP:s svartmålning är naturligtvis omöjligt att säga.

Detta är långt ifrån det enda exempel där tidningen genom obefintlig faktakontroll eller med förvanskning av källor framställer Göteborg i sämsta tänkbara dager. I juni i år slog man till med rubriken: "Gångforskaren: Göteborg har större drogproblem än USA".

Alla som är någorlunda insatta i frågan vet att det är fullkomligt orimligt. Förenta staterna har under senare år drabbats av en galopperande epidemi av opiatmissbruk med drogrelaterade dödlighetstal i förhållande till folkmängd som flerfald överstiger de svenska.

När *Ny Tid* tar kontakt med den amerikanske forskare som åberopas som källa, Beth Huebner vid Missouri-Saint Louis universitetet, och konfronterar henne med vad GP lagt i hennes mun svarar hon:

"Jag tycks ha blivit förlorad i översättningen ... Det finns inte särskilt mycket jämförande statistik mellan USA och Europa, men ser man till arresteringsnivåer så har vi mycket högre frekvens av gäng, våldsbrott och drogbruk i USA."

När *Ny Tid* rapporterar om detta kommenterar GP:s onlinechef Markus Hankins på GP:s Facebooksida: "Veckans humor: Lokala sossebladet om #göteborgsposten som den här veckan försöker skandalisera ett citat från en

person genom att rycka det helt ur sin kontext och kritiserar även att #GP-online har hårdvinklat – genom att själva göra det... Pajaseri.”

Någon dementi av den felaktiga uppgiften har tidningen inte kostat på sig i detta fall.

Det är inte bara GP:s ekonomi som är bankrutt. Det står illa till med den journalistiska trovärdigheten också.

Fotnot: Markus Hankins har sedan detta skrevs avlägsnats från posten som onlinechef på GP efter protester från facket för oacceptabel ledarstil. Han arbetar nu med strategiska frågor för tidningsledningen.

Anders Nilsson är redaktör för Tankeverksamheten inom Arbetarrörelsen i Göteborg. Tillsammans med Örjan Nyström är han aktuell med boken "Flyktingkrisen och den svenska modellen".

Del 2.

FYRVAKTAREN

Fyrvaktarens första år

Känslan av att något måste göras smög sig på under våren och sommaren 2015. 1 mars i fjol hade Alice Teodorescu börjat som politisk redaktör för GP:s ledarsida. Tillsättningen hade gjort att de tidigare ledarskribenterna gick i pension tidigare än planerat eller sökte sig till andra jobb. På olika sätt uttryckte de åsikten att ledarsidans politiska inriktning skulle förändras från liberal till konservativ med Teodorescu som chef, en förändring som de inte accepterade eller ville vara delaktig i.

Huvudägaren Peter Hjärne försäkrade i en krönika på ledarsidan 17 januari 2015 med rubriken "Den liberala famnen är vid" att GP skulle fortsätta att ha en liberal ledarsida.

"Liberalismen är till sin natur tolerant, mångfacetterad och öppen. Det kommer GP:s ledarsida att vara också i fortsättningen under Alice Teodorescus ledning", skrev han. Han räknade upp de värdeord som enligt GP:s bolagsordning ska karaktärisera GP:s ledarsida.

Det handlar om att ledarsidan "verkar för marknadsekonomi, fri konkurrens och en samhällsutveckling i reformvänlig anda. Vi värnar människors frihet, deras möjligheter att välja själva och att få utvecklas i enlighet med sina drömmar och förutsättningar. Alla ska ha rätt till ett värdigt liv. Vi står upp för tryck- och yttrandefriheten, respekten för demokratin och alla människors lika värde".

I denna söndagskrönika konstaterar Peter Hjärne att "Det är värden som Alice Teodorescu ställt sig bakom". Med tanke på att Teodorescu tidigare hade definierat sig som "gammalmoderat blå" och kandiderat för Moderaterna i valet till Europaparlamentet 2009 gick det att tolka Hjärnes text som att hon inte delade värderingarna i bolagsordningen när diskussionen om en anställ-

ning inleddes. Och frågan var om hon hade övergivit dessa idéer när anställningen var undertecknad.

Den förändrade politiska inriktningen blev snabbt uppenbar för GP:s läsare och de kritiska åsikterna hördes på flera håll. Bland annat på GP:s insändarsida. Genom krönikor i Aftonbladet och andra tidningar var hennes åsikter kring invandring, feminism och välfärd kända.

På GP Ledares egen Facebooksida var däremot tongångarna annorlunda. Här uttryckte personer som sa sig ha föraktat ledarsidans tidigare socialliberala hållning sitt gillande av den nya inriktningen. Dessa kommentarer, som till vissa delar liknar kommentarer som brukar lämnas på olika högerextrema sajter, har sedan dess fortsatt.

Känslan som växte på Ny Tids redaktion under senvåren och sommaren handlade om att det som skrevs på GP:s ledarsida inte skulle få stå oemotsagt. Eric Öbo, journalist på Ny Tid, tog vid några tillfällen en bild med mobiltelefonen på en artikel på GP:s ledarsida och skrev vad han tyckte om den på sin personliga Facebooksida.

På Ny Tids redaktion fortsatte diskussionerna om behovet av att bemöta främlingsfientliga uttalanden och nyliberala idéer på GP:s ledarsida. Under sommaren 2015 utmärkte sig den vikarierande ledarskribenten Håkan Boström sig med flera ledare som misstänkliggjorde tiggare.

Den 20 juli publicerar den högerextrema sajten *Exponerat* en bloggpost från Tobias Svensson, skribent i den högerextrema tidning *Nya Tider*, med rubriken "GP:s Håkan Boström lyfter ännu ett tabu", där han kommenterar den politiska förändringen på GP:s ledarsida:

"Som jag vid ett par tidigare tillfällen kunnat konstatera, har Göteborgs-Postens ledarsida gjort en ordentlig uppräckning sedan Alice Teodorescu tog över. Skribenter som Susanna Birgersson och Håkan Boström lyfter nu närmast dagligen frågor som övriga mediers ledarsidor noggrant undviker. Jag vill förstas understryka att det fortfarande finns tydliga gränser för frispråkigheten, men det viktiga är att frågor belyses för de läsare som ännu inte hittat till alternativa medier."

Till slut handlade det om att ta ansvar för att få igång en medial debatt där tidningar med olika politiska färger på sina ledarsidor kommenterar varand-

ras ledare. Tanken föddes om att göra Ny Tid till den tydligaste rösten som var i opposition till GP:s ledarsida. Detta för att skapa en debatt kring det som publicerades på GP:s ledarsida för att på sätt få till en förändring. Peter Hjärne borde väl som tidningens huvudägare och som uttalad garant gör en liberal ledarsida ta ansvar för det som publiceras?

Men hur skulle Ny Tid med en socialdemokratisk ledarsida som kommer ut en gång i veckan snabbt kunna bemöta det som publiceras på GP:s ledarsida och hur skulle Ny Tids blygsamma upplaga i jämförelse med GP kunna göra att dessa kommentarer spreds?

Lösningen blev att satsa på digitala medier. Den 14 augusti 2015 publicerade Ny Tids chefredaktör Johan Flanke den första kommentaren av en ledare i GP på Ny Tids Facebooksida. Samtidigt bjöd han in ett flertal personer inom arbetarrörelsen i Göteborgsområdet med vana att skriva och analysera texter att vara med i en diskussionsgrupp på Messenger där man skulle kunna hjälpa varandra med att kommentera GP:s ledarartiklar.

Gensvaret kom direkt. Det fanns ett intresse av att vara med på något som ingen då visste var det skulle ta vägen.

Den 14 augusti 2015 hade Ny Tids Facebooksida 924 följare.

När Ny Tids redaktion återsamlades efter semestern började arbetet med att strukturera verksamheten. Namnet Fyrvaktaren sattes. Namnet ska anspela på att GP har en fyr som symbol och att Ny Tid vaktar på denna fyr så att den håller sig till den liberala linje som beskrivs i bolagsordningen för GP.

Johan Flanke trodde att det skulle bli aktuellt att kommentera några ledarartiklar i veckan som stack ut extra avseende på åsikter och fakta. Det var en missbedömning. Sedan dess har Ny Tid publicerat en kommentar till GP:s ledarsida varje dag i ett års tid. Den tidsaspekten gick inte att se den där varma augustidagen.

Den 4 september 2015 ställde Eric Öbo och Johan Flanke sig utanför GP-huset vid Polhemsplatsen med en kort rapport som visade att de senaste veckornas ledartexter hade avvikit från bolagsordningens skrivning om vad som ska karaktärisera åsikterna på GP:s ledarsida. Ledarna hade också innehållit ett antal faktafel. Med en kompass i handen kunde de två konstatera att

den politiska kursen pekade långt mer högerut än vad som tidigare hade kännetecknat GP:s liberala ledarsida.

Rapporten publicerades på Ny Tids hemsida och Facebooksida. Nätsajten *Dagens opinion* skrev om rapporten och en del hårda ord skrevs i kommentarsfältet. En diskussionstråd om rapporten skapades på internetforumet *Flashback*. Resultatet blev att Ny Tids hemsida hackades samma kväll och låg nere under flera dagar. Någon vecka senare skedde en ny attack mot hemsidan, men artikeln på *Dagens opinions* nättidning var den mest lästa under flera veckor efteråt.

Uppskattningen på Fyrvaktaren kom snabbt. Antalet följare på Ny Tids Facebooksida började öka på ett sätt som inte skett tidigare.

På GP:s ledarsida bemötte Hjørne kritiken i rapporten i sin söndagskrönika 13 september 2015 med rubriken "Den förgiftade debatten":

"Ett patetiskt exempel är den socialdemokratiska sajten Ny tid som fått för sig att dagligen granska GP:s ledarsida. Pompöst meddelar de att 'Inspektionsrapport slår fast: GP har bytt politisk färg.' En hafsig och illa underbyggd åsiktsartikel försöker ge sken av en opartisk inspektion. Bland annat meddelar man att Göteborgs-Posten inte längre har en 'ledarredaktion som följer bolagsordningens skrivningar'. Man skriver också att 'dessa liberala värderingar har inte märkts...'"

Annars var det tyst från GP:s ledarredaktion.

Efter några veckor började Ny Tids redaktion att publicera Fyrvaktarens kommentarer på GP Ledares Facebooksida. Det resulterade i att Markus Hankins, onlinechef på GP, tog beslut om att blockera Ny Tids Facebook-konto från att lämna kommentarer på GP Ledares Facebook-sida.

Ny Tids redaktion tog för vana att tagga Teodorescu, @alicemedce, i fyrvaktarkommentarer till hennes texter på Twitter. Då blockerade hon Johan Flanke från att tagga henne. Båda dessa handlingar spreds som nyheter i fackpresstidningen *Journalistens* nätupplaga och intresset för att följa Fyrvaktarens kommentarer ökade ytterligare.

På förmiddagen 22 oktober 2015 gick Anton Pettersson Lundin in på Kronans skola i Trollhättan. Under eftermiddagen började nyheter komma fram

om vilka som fallit offer för den maskerade mördaren. Ett rasistiskt motiv började skönjas. Då publicerade GP:s ledarredaktion en osignerad ledare på hemsidan som förklarade att orsaken till dådet var bristande rutiner i det inre säkerhetsarbetet. Något rasistiskt motiv ville inte ledarredaktionen se.

Någon timme senare på eftermiddagen bekräftade polisen mördarens motiv, men ledaren fick ligga kvar utan någon ändring på hemsidan. En Fyrvaktarkommentar under kvällen påtalade det orimliga i ledares påstående. Denna kommentar spreds otroligt snabbt. Andra personers kommentarer på GP Ledares Facebooksida var inte nådiga över detta klavertramp. Bland de personer som kritiserade GP fanns flera som under lång tid hade tagit parti för GP:s ledarredaktions hårda linje mot flyktingmottagandet på Ny Tids Face-book-sida i polemik med Fyrvaktaren.

När papperstidningen kom nästa dag och innehöll samma ledare utan någon justering fälldes många hårda på Facebook om GP och krav om att Hjärne skulle gå ut och be om ursäkt. Detta skedde inte. I stället publicerade ledarredaktionen ett inlägg på GP:s ledarblogg som gjorde klavertrampet än större. Detta inlägg har senare plockats bort från GP:s ledarblogg.

Om alla som i samband med denna publicering på ledarsidan hotade med att sluta som prenumeranter på GP gjorde slag i saken bör denna publicering fått kännbara ekonomiska konsekvenser.

För Fyrvaktaren innebar det den största spridningen av en kommentar så här långt. 35 087 personer nåddes. 918 personer delade, kommenterade och gillade Fyrvaktarens inlägg. Vid tidpunkten hade Ny Tids Facebooksida 1 250 följare. Nu blev det uppenbart hur viktigt det var med en upparbetad oppositionell medieröst mot Västsveriges mest lästa ledarsida.

Denna roll var också mycket påtaglig i januari 2016 då Livsmedelsarbetareförbundet satte bageridelen av företaget Baka stenugnsbageri i Sannegården i blockad. I nyhetsmedierna florerade många felaktiga uppgifter om blockadens orsak och effekt. Självklart var inte GP:s ledarsida något undantag.

Naomi Abramowicz kallade Livsmedelsarbetareförbundet för bödel i en ledare 14 januari 2016 och att företaget "föll offer" för facket när man tecknade ett hängavtal. Fyrvaktaren redde ut vad en arbetsmarknadskonflikt handlar om och om de faktiska omständigheterna i fallet i två stycken mycket spridda kommentarer. Än en gång blev Fyrvaktaren en saklig röst mot GP:s ledarsida.

I detta sammanhang kan det nämnas att GP:s ledarsida i konflikten mellan Hotell- och restaurangfacket och företaget Wild'n' Fresh 2006 ställde sig på fackets sida. En av de som protesterade utanför Folkets Hus på Järntorget i Göteborg mot Hotell- och restaurangfackets agerande fanns Adam Cwejman, då medlem i Liberala ungdomsförbundet Väst. Nu är han ledarskribent i GP:s ledarredaktion.

Migration och integration har varit två återkommande teman i GP:s ledare under Fyrvaktarens första år. Redan när antalet flyktingar som sökte sig till Sverige började öka under sensommaren 2015 var ledarskribenterna snabba med att påpeka att det kom för många.

När frivilliga mobiliserade sig i stora mängder för att hjälpa till i mottagandet och stora manifestationer hälsade flyktingar välkomna tystnade ledarskribenterna på GP för någon vecka. Hjärne hade en söndagskrönika där han hyllade de frivilliga insatserna och ställde sig bakom budskapet om att flyktingar är välkomna till Sverige. Förhoppningar fanns bland Fyrvaktarens följare att detta skulle leda till att Hjärne skulle hävda att hans linje skulle gälla på ledarsidan. Men inget sådant hände och snart fortsatte profetiorerna om samhällskollaps från ledarskribenterna och Hjärne föll in i klagosången.

Flera gånger har ledarskribenterna förespråkat att asylrätten ska upphöra och att Australiens flyktingpolitik med deporterade flyktingar på Stilla havsöar är ett föredöme. Flyktingars motiv för att fly har misstänkliggjorts. Påståenden om att människor flyr för att kunna ta del av den ekonomiska och sociala välfärden i Sverige har varit vanligare än att beskriva att människor flyr från krig. Det ena samhällsproblemet efter det andra har kopplats till invandring.

Att stå upp för asylrätten och mot rasism har varit en mycket viktig uppgift för Fyrvaktaren under året. Det samma har gällt att tillbakavisa felaktiga påståenden. Några av de vanligaste har handlat om att svartmåla Göteborg och Sverige. Det har handlat om att Sverige skulle vara sämst på att integrera människor födda utomlands på arbetsmarknaden, att Göteborg skulle vara Europas främsta rekryteringsbas för jihadistkrigare och att Göteborg skulle vara Sveriges mest segregerade stad. Ett flertal gånger har Fyrvaktaren fått dementera dessa uppgifter och referera till vederhäftig statistik som talar om motsatsen.

Under sommaren 2016 utvecklade Teodorescu och Boström, som återkom som sommarvikarie, sina åsikter så att de nu passade in i Sverigedemokraternas retorik och världsbild.

Under året har gruppen som jobbar med Fyrvaktaren utvidgats. Bland annat har personer som ofta skrev positiva kommentarer till Fyrvaktarens texter involverats i arbetet.

I dag är Fyrvaktargruppen en tät sammanhållen grupp och aktiviteten i de dagliga Messenger-grupperna är livliga. Förutom att kommentera GP:s ledare handlar det om diskussioner om politisk teori, politisk filosofi och dagsaktuella händelser. Dessa diskussioner skulle kunna liknas vid en mycket folkbildande daglig studiecirkel.

Att det är ett kollektiv som arbetar bakom signaturen Fyrvaktaren är mycket viktigt att betona för de som är inblandade. Det är också en garant för jobbet och för dess kvalitet. Det ansvar som vi har tagit på oss handlar om att ta arbetet mot högerpopulism, främlingsfientlighet och svartmålning på störst allvar. När dessa saker har blivit vardagsmat på Västsveriges största ledarsida har vi valt att med gemensamma krafter ge en annan bild av verkligheten.

Och antalet följare som uppskattar Fyrvaktarens arbete fortsätter att stiga för varje dag. De 924 följare som Ny Tid hade på Facebook när den första kommentaren las ut 14 augusti 2015 är i dag 2 525 (13 september). En ökning med 173 procent. Någon liknande ökning har inte GP kunnat visa efter att Teodorescu tog över som politisk redaktör.

Under året har inläggen på Ny Tids Facebooksida nått mellan 10 000 och 20 000 personer i veckan. Vissa veckor har det varit ännu fler. Räknar man samman detta kan man uppskatta att antalet personer som någon gång har nåtts av en fyrvaktarkommentar i sitt Facebookflöde skulle kunna räknas i 100 000-tals personer. Förhoppningsvis har detta gjort att ett stort antal människor har nåtts av budskapet att det som skrivs på GP:s ledarsida ska läsas med kritiska glasögon och behandlas som en tveksam källa ur faktsynpunkt. Det är bra gjort av en liten grupp människor med små resurser om vi får säga det själv.

De 15 mest spridda fyrvaktarkommentarerna mellan 14 augusti 2015 och 18 augusti 2016

GP SKYLLER MASSAKERN I TROLLHÄTTAN PÅ SKOLAN OCH INTE PÅ EN VÅLDSFÖRHÄRLIGANDE IDEOLOGI

På fredagsmorgonen bekräftade polisen att gärningsmannen bakom skolattacken i Trollhättan hade rasistiska motiv. Dådet är ett hatbrott.

GP publicerade redan under torsdageftermiddagen sin fredagsledare om skolmassakern i Trollhättan på sin hemsida. Med rubriken "Hörde ingen varningsklockorna?" försöker GP skuldbelägga Kronans skola för det hemska dådet.

"Skolinspektionen underkände skolan på en rad punkter i våras", skriver Susanna Birgersson. "Därför är det inträffade extra allvarligt. Enligt Skolinspektionen behövde skolan vidta kraftfulla åtgärder för att komma tillrätta med problemen. Det går aldrig att helt värja sig mot tragiska incidenter, ett öppet samhälle är aldrig tryggare än sin svagaste länk. Däremot måste granskningar av det slag som Skolinspektionen utförde tas på allra största allvar och eventuella brister omgående åtgärdas."

Det är ju löjligt. Skolinspektionens kritik hade inte ett dugg att göra med vad som nu hänt. Inte med ett ord berör GP att gärningsmannen, enligt uppgifter som var kända när ledarartikeln publicerades, hade en koppling till högerextremism. I stället försöker GP kasta en skugga över det socialdemokratiska styret i Trollhättans kommun.

Det är skamligt. I synnerhet som man på GP:s ledarsida smiter från frågan om man har ett eget ansvar. Den senaste tiden har GP:s ledarsida gång på gång haft temat att Sverige garanterat kommer att gå sönder på grund av invandringen om inget görs.

Vi vet nu motivet till skolmassakern, men GP:s ledarsida har inte kommenterat det eller uppdaterat sin ledare som vill se andra orsaker till det som skett.

Ledarartiklar och krönikor från GP citeras och applåderas på högerextremistiska webbsidor som Exponerat, samma nätsidor som gärningsmannen, enligt den antirasistiska tidningen EXPO, varit en flitig besökare på.

Vilken betydelse hade den främlingsfientliga och rasistiska opinionsbildningen i början på 1990-talet för Lasermannens framfart? Det flesta är i dag överens om att

detta spelade roll.

Vilken betydelse har GP i dag? Det måste understrykas att det inte bara är ett ansvar för den nya ledarredaktionen. Man kommer inte undan frågan vilket ansvar Peter Hjärne har för det förändrade samhällsklimatet i Västsverige med brinnande flyktinganläggningar och nu mördade människor på en skola i Trollhättan.

Hjärne brukar säga att hans förebild som publicist är Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning med Torgny Segerstedt vid rodret, vars ledare på den tiden var en motverkande kraft mot hat, främlingsfientlighet och nazism. Vilken roll spelar GP i dag? Uppviglarens?

Nu går våra tankar till offren och deras anhöriga.

Fyrvaktaren 23/10 2015

35 087 nådda läsare.

KONKURRENS PÅ LIKA VILLKOR ÄR VINNAREN PÅ BAKAS AVTAL MED LIVS

När världen delas upp i två sidor med företagande på ena sidan och det företagsfientliga på den andra sidan blir bilden ganska skrämmande. I dag målar Naomi Abramowicz upp bilden på GP:s ledarsida av Livsmedelsarbetarförbundet, Livs, som en bödel med bilan hängande över en knästående småföretagare utan annat val än att vika sig eller dö. Detta med anledning av de senaste dagarnas blockad av Bakas stenungsbagari i Sannegårdshamnen i Göteborg.

Det är dags för Fyrvaktaren att beskriva verkligheten.

1. Under våren 2015 kontaktade Livs Baka stenungsbagari för att få teckna ett kollektivavtal, vilket företaget då saknade. 1 december 2015, dagen innan medlare från statliga Medlingsinstitutet kopplades in på fallet, gick Baka med i arbetsgivarorganisationen Visita och blev då bunden av ett kollektivavtal med Hotell- och restaurangfacket, HRF, vilket är rätt avtal för företagets cafébiträden.

2. HRF och Livs, så även arbetsgivarorganisationerna Visita och Livsmedelsföretagen, är överens om att för bagare är det Livsmedelsföretagens bageriavtal som är det rätta. När företaget fortsatte att vägra teckna rätt avtal för företagets tre bagare försatte Livs företaget i blockad.

3. Alternativet till att fack och arbetsgivare som avtalsslutande parter på arbetsmarknaden är inte att ha en oreglerad arbetsmarknad, även om Abramowicz tycks tro det. Alternativet för en rättsstat med svaga fack är att reglera arbetsmarknaden i lagar som i USA och Storbritannien.

4. För det lilla företaget betyder det att det inte är de anställdas fackliga organisation som blir ens motpart utan en ännu större Goliat, nämligen staten. Företagen i Sverige har genom sina organisationer ett direkt inflytande över vilka regler som ska gälla, vilket man inte har i lagstiftade system.

5. Antalet arbetsmarknadskonflikter och rättsliga tvister är väsentligen mycket ovanligare i länder med starka kollektivavtal än där villkoren regleras med lag.

Sverige hör till de länder med minst förluster av arbetsdagar till följd av arbetsmarknadskonflikter och lägst antal arbetsrättsliga tvister som är mycket kostsamma för företagen.

Livs val att sätta arbetsgivaren i blockad kan tyckas hård i ljuset av att det redan fanns ett avtal, men nu när parterna är överens och ett avtal mellan Baka och Livs är på plats visar det sig att det var effektivt för att ytterligare förbättra villkoren för bageriets anställda.

Livs och Bakas agerande väcker dock starka frågor kring hur fack och arbetsgivare arbetar med kommunikation, både gentemot varandra och mot allmänheten. Det känns som om konflikten borde ha kunnat undvikas.

Det som saknas på GP:s ledarsida är bagarnas känslor av att facket tog kampen för att just de skulle få förbättrade löner. På GP:s ledarsida finns bara oro för att företagarens vinstmarginaler ska försämrats när den lille företagaren får vika sig under det stora facket.

En rimlig fråga är väl varför bagare i ett litet företag bör acceptera sämre löner och villkor än i ett större företag. En annan fråga är varför GP:s ledarsida 2006 stöttade fackets agerande i konflikten med Wild 'n Fresh, medan den händelsen på dagens ledarsida beskrivs som att en "göteborgsk företagare" föll "offer för fackets påtryckningar".

När den svenska modellen fungerar som bäst är fack och arbetsgivare två jämbördiga parter som kommer överens och därefter håller fred. Det är när den modellen i dag blir hårt utsatt för påtryckningar från arbetsgivarnas organisationer som konfliktnivån ökar.

LOs medlemstal ökade för första gången på länge under 2015. Det visar att behovet för starka sammanslutningar av fackligt aktiva är stort. I den härva av tillfälliga anställningar och utbredda deltider i låglöneyrken som spridit sig med arbetsgivarnas, och för den delen även många politikernas nådiga godkännande, har många människors ställning gentemot arbetsgivarna förändrats.

När människor sover med telefonen bredvid örat för att inte riskera att missa ett påhugg via sms är det svårt att beskriva läget på arbetsmarknaden som att det är facket som står med bilan över arbetsgivarna.

I stället är det arbetsvillkoren och lönerna för de som redan tjänar minst som tydligast hotas just nu.

Det är tveksamt om alla de småföretagare som tecknar avtal med arbetsgivarorganisationer och fackliga organisationer tycker att det är en jättebra idé att andra företag kan få bättre marginaler tack vare att de låter sina anställda jobba med sämre villkor som inte varit föremål för kollektiva förhandlingar. De företagarna kanske till och med kan skänka en tacksamhetens tanke till de fackliga organisationer som hjälper till att hålla ordning och reda på svensk arbetsmarknad så att inte svinigast vinner.

Fyrvaktaren 14/1 2016

19 566 nådda läsare.

DEN SVENSKA TRADITIONEN TEODORESCU HYLLAR ÄR INTOLERANT. DEN ÄR BARA SD STOLT ÖVER

I dag ställer Alice Teodorescu frågor och kommer med påståenden i sin ledarkrönika i GP som bara ställs på den intoleranta delen av Internets kommentatorstrådar. Det är sorgligt. Det handlar om att Mello i lördags lämnade mellanmjölken för att under en kort stund blivit kulturradikalt.

Krönikan är ett så tydligt brott mot den socialliberala traditionen i Göteborgs största tidning att vi måste ställa frågan till chefredaktören Cecilia Krönlein och huvudägaren Peter Hjørne om det klickmonster till politisk redaktör som de rekryterade nu har slitit sig från alla fjättrar och härjar fritt på GP:s redaktion. Har Teodorescu blivit en överbefordrad bloggare med alldeles för stor publiceringsmöjlighet nu när hon haft jobbet i ett år?

Teodorescu gör utifrån det enda exemplet att en folkvisa sjöngs på arabiska, en annan på hebreiska och ett ord i nationalsången ändrades en rad märkliga påståenden. Som en Don Quijote drar hon sin lans och beklagar den svenska självspäkningen och ställer orimliga frågor som både tangerar fascistiska ståndpunkter och visar en total brist på empatisk förmåga till och med när hon inkluderar sig själv i kategorin människor som flytt.

Om vi struntar i att bemöta de mer symboliska – som att man kan visa stolthet över ett kulturarv genom att använda det för att skapa något nytt – så når vi ner till kärnan. Integration. Teodorescu vill definiera vad som är lyckad integration. "Inkludering får inte reduceras till summan av förnekelse eller förkastande av det egna arvet", skriver hon.

Hon utgår från det "svenska". Att det även skulle gälla människor som kommer till Sverige verkar hon inte förstå. Att bli inspirerad och influerad av saker man inte tidigare mött är en del av att skapa något nytt. Det är väldigt lätt att se hur integration fungerar genom att se hur språket förändras och hur människors kreativitet tar det göttaste ur kulturkakan och använder det för att föra tiden och samhället framåt. Precis det Mello gjorde.

Det finns ingen som är en helhet. Det finns egentligen inget fast att integreras i. Det finns däremot ett utanför och ett innanför där innanförskapet har möjlighet, kanske till och med skyldighet, att öppna sig. Det är detta innanförskap som Teodorescu vill sluta gränserna kring.

Teodorescu väljer att citera Palme (!) och beskriver hur invandrare sitter ensamma och inte får plats i den svenska vardagen. Den position hon företräder är att de inte är välkomna om de inte först skalar av sig sina egna lager av identitet och – tacksamt – mottar det svenska kulturarvet.

Det är självklart idioti. Integration är ett tillstånd där människor möts. Där vi har samma möjligheter oavsett ursprung. Där ditt människovärde inte bedöms utifrån var dina föräldrar bodde när du föddes.

Teodorescu tycker också att det är viktigt att definiera svenskhet. Det är faktiskt helt ointressant. Det tillstånd hon beskriver är det intoleranta samhället. Det finns

en svensk tradition av det också. En tradition vi inte ska vara stolta över. Kalla de utsatta vad ni vill: fattighjon, tattare, statare, zigenare, bosnier, somalier, afghaner. De mest intoleranta har alltid hittat en syndabock, etnicitet och religion är ett nytt påfund.

Sverige är världens mest individualistiska samhälle. Människor är relativt sett fria att välja sin identitet, sitt uttryck, sina intressen och sina vänner. Att i denna smältdigel av kulturella influenser försöka definiera ett önskvärt tillstånd av kulturell samhörighet är inte bara korkat utan helt befriat från verklighetsanknytning.

Människor i Sverige är svenska men också så mycket mer. Försöken att begränsa och forma har konservativa och fascistiska krafter drivit i över 100 år med fruktansvärda resultat. Det är dags att sätta stopp för Alice Teodorescus försök att följa den traditionen.

Ett citat av Olof Palme som passar in i detta sammanhang är det han sa på Socialdemokraternas kongress 1978: "Det får inte finnas vi och de – det finns bara vi."

Fyrvaktaren 1/3 2016
11 890 läsare har nåtts.

FEL IGEN NÄR GP:s LEDARREDAKTION FÖRSÖKER RÄTTA TILL SINA FEL OM LIVS BLOCKAD AV BAKA

Det är bra att GP:s ledarsida återigen gör en rättelse, men ännu bättre hade varit om den såg till att det blev rätt i rättelsen. Det handlar om gårdagens ledare om fackförbundet Livs blockad av Baka Stenugnsbageri och visar hur illa det är ställt med de fackliga kunskaperna på GP:s ledarredaktion.

Så här lyder rättelsen: "I ledaren "Livs sög nästan luften ur bageriet Baka" framstod det som att samtliga bageriets anställda tvingades byta fack till Livs, i själva verket var det enbart de tre bagarna som bytte till Livs från Hotell- och restaurang.

Fyrvaktaren reder ut det hela.

1. Blockaden handlade inte om att tvinga någon person att byta fackförbund eller tvinga någon att tillhöra något fackförbund överhuvudtaget. Det handlar om rätten för ett fackförbund att teckna kollektivavtal på arbetsplatser där det finns anställda medlemmar inom de yrken som fackförbundet har rätt att teckna kollektivavtal för.

2. Mellan fackförbund inom LO finns regler om vilka yrkesgrupper som de olika förbunden har rätt att teckna avtal för. För bagare är det Livs som har avtalsrätten.

3. Livs krav på att få teckna sitt avtal för bagerianställda på Baka Stenugnsbageri utgår från denna rätten. Då spelar det ingen roll att ägarna till Baka via medlemskap i Visita, arbetsgivarorganisationen för hotell och restauranger, är

bunden av det avtal som gäller för hotell- och restaurangpersonal.

4. Nu när Bakas ägare har gått med på att teckna ett hängavtal med Livsmedelsarbetareförbundet omfattas företagets tre bagare av Livs bageriavtal, oavsett hur många av dessa bagare som är medlemmar i Livs eller något annat fackförbund.

5. För bagarna på Baka innebär avtalsbytet högre ersättningar, bland annat timlön. För ägarna till Baka innebär inte hängavtalet med Livsmedelsarbetareförbundet någon ökad kostnad.

6. Om de som är anställda som cafébiträdena på Baka vill vara medlem i ett fackförbund är det Hotell- och restaurangfacket, HRF, som organiserar deras yrkesgrupp och har avtalsrätten för deras yrkesgrupp.

4.GP:s ledarsida får gärna göra en ny rättelse för att rätta till det som inte blev rätt i den första rättelsen. Det är det allvarliga.

När man ändå gör det skulle man också kunna rätta till rubriken "Livs sög nästan luften ur bageriet Baka". Att "suga luften" ur något gör man för att uppnå vakuum. Förmodligen menar GP att Livs var nära att "suga musten" ur Baka Stenugnsbageri.

Fyrvaktaren hoppas på fortsatt mustiga matbröd på Baka. Att suga luften ur bröden skulle göra dem svåra att äta. Det hade även gått åt mer deg i tillverkningen vilket skulle bli dyrt för bageriet.

Fyrvaktaren 15/1 2016

9 338 nådda läsare.

HUR LÅGA ÄR TEODORESCUS DRÖMLÖNER? GÅR DE ATT LEVA PÅ?

Alla som förutspått att 2016 skulle bli ett år med fortsatta krav från högern på att sänka lönerna och försämra arbetsrätten kommer att få rätt. Det gör Alice Teodorescu, politisk redaktör på GP, klart i sin lördagskrönika på dagens ledarsida. För vilken gång i ordningen hon menar detta är omöjligt att hålla ordning på längre.

Den som anställer en person som nyligen fått uppehållstillstånd i Sverige till en lön på 20 000 kronor i månaden kan få 10 000 kronor av staten i enlighet med nystartsjobsreformen som infördes av den tidigare borgerliga regeringen. Så när Teodorescu med flera ropar på att lönerna måste sänkas för att få nyanlända i jobb är frågan hur låga löner de vill se och om dessa ska vara möjliga att leva på utan bidrag. Om detta skrev LO-ekonomerna Torbjörn Hållö och Sebastian de Toro på Expressens debattsida i mellandagarna. Det blir Fyrvaktarens rekommenderade läsning för i dag och förmodligen för fler dagar under 2016.

Fyrvaktaren 2/1 2016

6 477 nådda läsare.

PÅ VILKEN TIDNING SOM HELST HADE LÖGNERNA I TEODORESCUS LEDARE VARIT SKÄL FÖR UPPSÄGNING

Teodorescu har skrivit ett hundratal ledare på Göteborgs-Posten sedan mars förra året. En överväldigande majoritet handlar om välfärd och immigration. I själva verket finns det knappt någon som inte handlar om välfärd och immigration. Teodorescu har i sina artiklar skrivit rena lögner, åstadkommit enorma faktafel, och propagerat för åtgärder som i en förlängning strider mot FNs konvention om mänskliga rättigheter.

Några bärande teman (utöver den massiva dominansen om invandring) är att politiker är "fega", värdet av "svenska normer" och begränsad rätt till välfärd.

Dagens text av Teodorescu skulle på vilken annan dagstidning som helst kunna utgöra skäl för uppsägning. Till exempel utgår Teodorescu ifrån att vi har fri rörlighet idag, trots att Sverige i verkligheten inte tillämpar fri rörlighet för annat än EU-invånare. Men flyktingimmigrationen som är merparten av invandringen, är reglerad.

Hon låter förstå att alla former av välfärd är tillgängliga för alla, för flyktingar liksom för dem vars familjer har bott här sedan generationer. Och det trots att vi tillämpar kvalifikationer till stora delar av välfärdssystemet, bland annat A-kassa, pension och sjukförsäkring. Dessa är baserade på inkomst och många får inget alls, eller mycket litet.

Som flykting står man alltså utanför A-kassan, är berättigad till mycket låg pension (som inte går att leva på) och har ingen sjukförsäkring såvida man inte har betalat för det.

EU bestämmer inte heller över de olika ländernas sociala system och skall ej heller så göra.

Ytterligare problematiskt är att samtidigt som Teodorescu propagerar mot särbehandling eftersom det ställer grupper mot varandra, inser hon inte att hennes propagerande i sig ställer grupper mot varandra.

Inte minst när det gäller resonemanget om att sänka de lägsta lönerna och öka klyftorna för att "hjälpa" de nyankomna. Hon menar också helt felaktigt bland annat att den föreslagna kvoten av nyanlända barn som friskolor ska åläggas ta emot, skulle vara att ge nyanlända barn gräddfiler till eftertraktade friskolor, när det i själva verket handlar om att se till att samhällets resurser i form av exempelvis friskolor utnyttjas maximalt i en situation där kommunala skolor drar ett mycket tungt lass.

Att kritisera förslaget om att förmå friskolorna (som också existerar på kommunala medel) att ge plats till nyankomna barn, när det råder begränsade resurser i de kommunala, är inte bara destruktivt, det är också precis här den logiska glipan i resonemanget syns som tydligast. Om man vill begränsa friskolornas förpliktelser i ett samhälle där allas bidrag behövs, och där barn far illa, då vill man någonting annat. Och mer precist: detta andra som man vill är att friskolornas existens och frihet i agerande, ska vara överordnade de kommunala

skolornas. Men inte bara det.

Det innebär också att man anser friskolornas existens och frihet i agerande är överordnat alla de barns väl, som befinner sig i Sverige. Att kalla påtryckningarna för att friskolor ska ta lika stort ansvar som de kommunala för "gräddfiler" för flyktingbarn, i samma artikel som man själv ondgör sig över samhällets begränsade resurser för att ta hand om desamma, är någonting som aldrig borde ha publicerats i en dagstidning med någorlunda självaktning.

Fyrvaktaren 4/6 2016

6 137 läsare har nåtts.

UTAN FACKLIGT INFLYTANDE HAR BESLUT OM ARBETSKRAFTSINVANDRING BLIVIT BYRÅKRATISKA OCH INHUMANA

I dagens GP skriver Anela Murguz på ledarsidan om ett fall med en iranier som Migrationsverket beslutat ska utvisas. Han har tidigare fått uppehållstillstånd enligt de regler som den borgerliga regeringen införde med stöd av Miljöpartiet 2008. Dessa regler fick stark kritik av både en samlad fackföreningsrörelse och socialdemokratin när de infördes. Regeln innebär att den som har ett jobb som följer praxis på arbetsmarknaden får rätt att bo och arbeta i Sverige.

Det har nu visat sig att lönen i det aktuella fallet har varit lägre än vad som intygades av arbetsgivaren till grund för uppehållstillståndet. "Fackens inflytande över vem som får arbeta i Sverige måste minska", skriver Murguz, och fortsätter: "Det är ännu ett klåfingrigt försök från fackligt håll att försöka strama åt arbetskraftsinvandringen."

Hon är uppenbarligen okunnig om att fackens inflytande över dessa beslut enligt 2008 års lagstiftning minskades drastiskt. Dåvarande migrationsminister Tobias Bilström (M) kallade systemet för "ett av världens mest öppna system för arbetskraftsinvandring".

Tidigare baserades beslut om arbetskraftsinvandring på en prövning av arbetsmarknadens parter för att bedöma om det fanns en brist på arbetskraft och att anställningsvillkoren motsvarade kollektivavtal. Beslutet togs av Arbetsförmedlingen, som hade god expertkunskap om arbetsmarknadsfrågor.

Med den nya ordningen togs kriteriet om arbetskraftsbrist bort, vilket har öppnat för dumpning av lön och andra anställningsvillkor inom yrken med få krav på utbildning och där arbetslöshet råder. Samrådsförfarandet mellan Arbetsförmedlingen och arbetsmarknadens parter avskaffades och beslutsrätten övergick ensidigt till Migrationsverket, som saknar egen kompetens i arbetsmarknadsfrågor.

I förarbetena angavs uttryckligen att Migrationsverket inte skulle ägna sig åt någon kontroll på fältet, utan basera sitt beslut enbart på en bedömning av om ett intygat erbjudande om arbete svarar mot minimikrav inom området eller inte. Det

vill säga en ren skrivbordshantering. Dock bör verket inhämta information från arbetsmarknadens parter om vad som gäller för yrket.

Den nya lagen ledde omgående till rapporter om missbruk. Människor som är i beroende av en arbetsgivares intyg för uppehållstillstånd är i ett starkt underläge, och en rad fall med skenintyg som avvek från faktiskt utbetald lön och andra villkor avslöjades. Det ledde till att den borgerliga regeringen tvingades backa och införa regler om efterkontroll och starkare skrivning om lön och andra anställningsvillkor som motsvarar praxis.

Utän att närmare känna till omständigheterna i det fall som nu rapporteras i massmedia kan man konstatera att om grannliga bedömningar läggs på en myndighet som saknar saklig kompetens inom området, så tenderar handläggningen att bli starkt beroende av lagens bokstav.

Några fall har uppmärksammats med personer som haft två deltidsanställningar som var för sig och tillsammans har uppfyllt kraven, men ändå fått uppehållstillståndet indraget av Migrationsverket därför att "det i lagtexten står ett arbete, inte två".

Paragrafrytteri av det slaget fanns inte när Arbetsförmedlingen och arbetsmarknadens parter hade ett smidigt samverkansförfarande på grundval av sakkunskap i frågorna. Tvärtemot avsikten har den nya ordningen inneburit en stark juridifiering och byråkratisering av dessa ärenden.

När GP i en antifacklig ryggmärksreflex ogrundat skyller på personalorganisationerna och kräver vad man tror är "ett mer flexibelt system" så riskerar det i verklighetens värld att leda till motsatsen. En fullständigt oreglerad arbetsmarknad skulle leda till missförhållanden som påverkar alla löntagare på den svenska arbetsmarknaden som inte ens borgerliga politiker kan försvara.

Då är steget kort till en ond cirkel bort från den flexibla modell där parterna i fria förhandlingar avgör vad som ska gälla på arbetsmarknaden till allt mer av framtvingad statlig detaljreglering och fyrkantiga lagtolkningar av myndigheter av det slag som vi ser i det aktuella fall som GP tar till utgångspunkt för dagens betraktelse.

Fyrvaktaren 16/12 2015

6 119 nådda läsare.

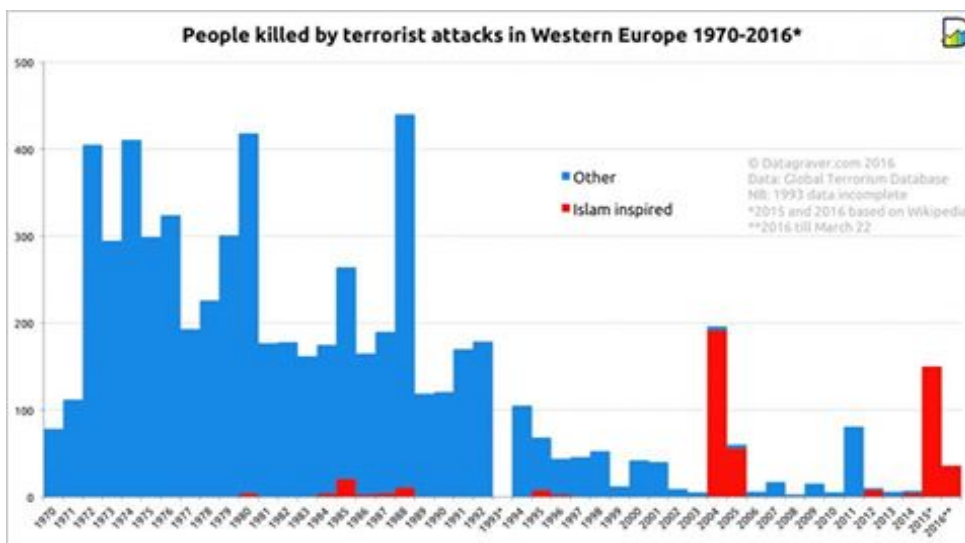
CWEJMAN OCH IS: ATT LÖPA I ANDRAS ÄRENDEN I TRON ATT MAN VÄRNAR EGNA

"Islamsk terror saknar motstycke", skrev Adam Cwejman på GP:s ledarsida i onsdags (3/8). Att jämföra med tidigare terrorism i Europa är "världsfrånvänt". Detta är terrordåd "på en helt annan nivå ... ingen är undantagen som måltavla".

Därmed har han skrivit en artikel av just det slag som IS antagligen vill ha. Det genomskinliga syftet med att döda en 80-årig präst i Frankrike i en liten by där

man minst av allt väntar det är att injaga en känsla att ingen går säker. Avsikten är att driva fram oro, instabilitet och motreaktioner som eskalerar våldet. Därför att IS lever på konflikten, och när man pressas tillbaka i Mellanöstern försöker man öppna en ny front i Europa.

Påståendet att just denna fiendes våld är ondare än annat våld är grunden för all krigspropaganda. När Cwejman stöter på ett diagram (se bilden) som visar att åtskilligt fler fick sätta livet till i Europa som offer för terrorism under 1970- och 80-talen än idag, så tar han till detta gamla retoriska knep för underblåsa oro i strid med kalla fakta.

Tidigare terrorism i Europa var enligt Cwejman separatism vars "vandalism" inte kan sättas "på samma nivå som blodiga attacker på civila".

Man kan undra vad de anhöriga till de 80 dödade civila vid baskiska separatisters attack mot Hotel Corona de Aragón i Spanien 1979 skulle säga om det resonemanget. Eller nära och kära till de sex som dödades och 90 som skadades vid IRA:s bombattack på Harrods varuhus i London mitt under julhandeln 1983.

För att ta några exempel ur listan på terrordåd från 1970- och 80-talen, som oavsett dagens förskräckliga attacker är avsevärt mycket längre och blodigare än vad vi varit med om under senare år.

Ändå genomlevde de allra flesta dessa decennier utan att terrorn gjorde några avtryck i livet. Det gäller även i de länder som var mest drabbade.

Dagens terrordåd är hemska, men risken för att drabbas är minimal jämfört med andra risker i tillvaron, som till exempel en trafikolycka, våld i en nära relation eller att ramla och bryta ett ben.

Men IS vill inget hellre än att deras attacker piskar upp panik. Och Cwejman skriver som på beställning: "Islamsk terror saknar motstycke ... ingen är undantagen som måltavla".

Enligt Wikipedia är "En nyttig idiot ... en person som löper andras ärenden utan

att vara medveten om att så är fallet och i stället tror att det är de egna intressena som värnas”.

För att IS ska kunna bekämpas effektivt av dem som har detta ansvar bör massmedia undvika att oansvarigt ramla i den fällan.

Fyrvaktaren 5/8 2016

6 051 läsare har nåtts.

SKAMMENS DAG FÖR GP

Det kan omöjligt vara en slump att Teodorescu, igår, just den dag domarna i Vårvåderstorget-målet publiceras, återkom från sin semester. Teodorescu har höjt nivån på sin, och därmed även GP:s, sverigedemokratiska hållning.

GP:s inledande sidor var en sorg att läsa. Teodorescu konfronterade läsarna med att stigmatisera araber som den största kriminella gruppen i samhället (även om det bara är procentuellt så). Mattias Bred kommenterade domslutet i Vårvåderstorgsmålet och knivmordet på Alexandra på asylboendet. Slutligen publicerade Kent Ekroth sin debattartikel, antagen av en debattredaktion, som fram till nu inte visat sig särskilt förbundna med ledarredaktionen, men vars val av debattartikel igår var lyckat, om man är Teodorescu, men en fullskalig katastrof ur demokratiskt samhällsperspektiv. Artikeln av Ekroth, vars innehåll cirkulerat på sociala medier i ett par dagar, handlar om att flyktingar ska sättas i förvar för att inte skada någon. Det känns inte som en slump att SD skruvar upp tonläget samtidigt som Teodorescu och GP:s ledarsida gör det. Och det är i högsta grad obehagligt att tänka sig ett ideologiskt samarbete mellan SD:s värsta demokratihatare Kent Ekroth och GP:s ledarredaktion. Kanske är det inte så, men det är så det ser ut.

Vi drar en lättnadens suck att domarna i Vårvåderstorgsmålet blev så pass hårda och att rättsstaten markerar mot en alltför utbredd gängkriminalitet. Men att Teodorescus ledarkrönika för första gången pekar ut araber – människor från Nordafrika och Mellanöstern och gör dem till syndabockar är något annat. Inte minst genom att hon gör det så förtvivlat klantigt – i gårdagens artikel stödde hon sig på en brottsstatistik som är elva år gammal och som bara handlar om några få procent av hela befolkningsgruppen. Men för de läsare som inte ser bristerna i resonemanget, sveps 95-98 procenten av de araber som nu finns i Sverige med i slutsatsen, oavsett hur klantigt resonemanget är.

Vi har sett det förut. När nazisterna blev allt starkare i Tyskland under trettioalet var det en annan folkgrupp från den semitiska språkgruppen – judarna – som blev syndabock för Tysklands elände, och det skedde genom urusla argument. Det är inte samma sak, men det är illa nog att Teodorescu valt att peka ut araber som grunden till den inbillade systemkollaps hon under en längre tid hävdade skulle äga rum. Det är en skammens dag för Göteborgs-Posten.

Fyrvaktaren 10/8 2016
5 918 läsare har nåtts.

SLUTA SKRÄMMAS MED "TICKANDE BOMBER". KOM MED FÖRSLAG PÅ ÅTGÄRDER I STÄLLET

En 22-årig kvinna dog i går efter att ha blivit knivskuren under sitt arbete på ett HVB-hem i Mölndal för ensamkommande flyktingbarn. Det är fruktansvärt och oerhört tragiskt. Ingen ska dö på jobbet.

Statsminister Stefan Löfven (S) tog sig snabbt till Mölndal för att informera sig om läget och för att visa sitt deltagande i sorgen med kvinnans familj, vänner, arbetskamrater och med de boende på HVB-hemmet.

Utredningen om vad som hände har knappt börjat, men det hindrade inte Alice Teodorescu från att ha sin analys klar bara några timmar efter att kvinnan avlidit. Dagens ledare som publicerade på GP:s hemsida redan i går eftermiddagen, går ut på att vi antingen får acceptera att människor som flytt till Sverige "får utstå trakasserier, våld och hot också här, och att personal som går emellan bråk gör det med livet som insats – eller så får vi medge att vi har tagit oss vatten över huvudet och att situationen har blivit ohanterlig".

Att det finns en tredje väg som handlar om att förbättra situationen på asylboenden och på HVB-hem för ensamkommande flyktingbarn och snabba på asylprövningsprocessen finns inte i Teodorescus värld. I stället tar hon händelsen i Mölndal och några ytterligare incidenter på asylboenden till intäkt för att "Sveriges asylboenden har förvandlats till en tickande bomb".

Stefan Löfvens budskap under sin presskonferens i gårkväll var tydlig. Situationen på asylboenden ska förbättras, myndigheter som arbetar med asylprocessen och flyktingmottagandet ska få de resurser som krävs för att klara av dessa. Han lovade att antalet stödboenden för barn och ungdomar ska bli fler för att råda bot på dagens platsbrist och att kompetens bland dem som jobbar med personer som lider av traumatiska upplevelser ska förbättras, oavsett om det handlar om flyktingar eller personer som bott i Sverige hela sina liv.

Innan jul fick landets kommuner och landsting tio miljarder extra för att finansiera flyktingmottagandet. Under mandatperioden avsätter regeringen ytterligare en miljard för att förbättra den sociala barn- och ungdomsvården.

Att situationen på många asylboenden inte är bra framkommer i en nyhetsartikel i dagens GP där företrädare för fackförbunden Vision och SSR ger sin syn på saken. Ensamarbete är vanligt på HVB-hem, menar de fackliga företrädarna, och det aktuella HVB-hemmet i Mölndal verkar enligt medieuppgifter tyvärr inte ha varit något undantag vid olyckstillfället.

Väntetiderna för att få asyl eller uppehållstillstånd i Sverige måste kortas drastiskt. Dagens situation är oacceptabel för såväl anställda på Migrationsverket

och andra myndigheter som för de som väntar på besked. Att nu svenskundervisning kan börja redan på asylboendet, i stället för som tidigare först när man fått uppehållstillstånd, är bra. Det snabbar på integrationen och bryter tristess. Här kan bildningsförbunden göra en stor insats.

Ja, hela det civila samhället behöver göra insatser i denna situation. Idrottsföreningar och andra föreningar behöver involvera människorna på asylboenden i sin verksamhet. Enskilda människor kan göra stordåd genom att finnas tillhands och erbjuda en vardag som består av mer än väntan.

Men för Teodorescu på GP:s obundet invandringskritiska ledarsida finns bara förslag om hårdare tag mot människor som flytt. Liberalt är det inte. Det samma gäller avslutningen i ledaren där hon menar att "den som dödar, hotar eller trakasserar under sin asylprocess" eller begår andra brott ska få "återvända till sitt hemland".

Teodorescu vet att så redan är fallet, men för henne tycks det viktigaste vara att ta varje tillfälle i akt att underblåsa främlingsfientlighet. Andra sörjer i dag en 22-årig kvinna som dödat på sin arbetsplats och jobbar för att förbättra flyktingmottagandet, vilket nu underlättas av att färre flyktingar söker sig till Sverige.

Fyrvaktaren 26/1 2016
5 853 läsare har nåtts.

TVÅ NYA SJUKHUS I GÖTEBORG AVLASTAR INTE SUs AKUTMOTTAGNINGAR. TEODORESCU HAR MISSFÖRSTÅTT

Två nya specialistsjukhus, ett i Frihamnen och ett i Högsbo, är bra då dessa kommer att avlasta akutsjukvården i Göteborg. Denna åsikt framför Alice Teodorescu på ledarplats i söndagens GP. Det hela visar att hon inte har en susning om sjukvården i den del av landet där hennes läsare bor. Fyrvaktaren får reda ut det hela.

1. Teodorescu visar i sin ledare att hon har koll på att Sahlgrenska universitetssjukhuset, SU, består av Sahlgrenska sjukhuset och Östra sjukhuset. Att Mölndals sjukhus också tillhör SU och har en stor akutmottagning har hon inte koll på.

2. De två nya specialistsjukhus som den moderatledda majoriteten i Västra Götlandsregionen har beslutat om ska stå färdiga tidigast 2022 kommer bara marginellt att avlasta akutmottagningarna. Vid dessa sjukhus ska det enbart utföras planerade ingrepp för patienter som blivit remitterade dit från en vårdcentral.

3. Socialdemokraterna föreslog att ett av dessa två nya specialistsjukhus skulle byggas ovanpå Angereds närsjukhus. Då hade det kunnat vara på plats redan 2018 eller 2019.

4. Av Teodorescus ledare kan man tro att de nya specialistsjukhusen kommer att bli ett tillskott till sjukvårdskapaciteten i Göteborg. Så är inte fallet då de två nya kommer att ersätta nuvarande Frölunda specialistsjukhus och Lundby sjukhus. Däremot kommer det bli ett lyft att få två sjukhus som är anpassade för dagens vårdbehov.

5. Det stora problemet för sjukvården i Göteborgsregionen handlar inte om att vi lever längre, vilket Teodorescu skriver, utan att den moderatledda regionledningen inte ger mer pengar till sjukvården i Göteborgsregionen när befolkningen växer. För 2016 är sjukvårdens resurser här beräknade på att vi är lika många invånare som för några år sedan. Göteborgsregionens sjukvård är därför underfinansierad från start för att regionledningen har beslutat att det ska vara så.

6. Teodorescu skriver att "öppenvården måste bli mer tillgänglig ... för att människor ska uppsöka den i stället för att tynga den redan hårt belastad akutsjukvårdsavdelningarna". Om hon med det menar vårdcentralernas primärvård borde hon kritisera att den moderatledda regionledningen stänger Åby vårdcentralen i Mölndal.

7. Resurserna till sjukvården måste fördelas efter befolkningens antal och behov. Det gör S-budgeten som skulle gett mer pengar till Göteborgsregionens sjukvård om den hade röstats igenom. Då hade akutsjukvården kunnat byggas ut.

Fyrvaktaren 3/1 2016

5 812 nådda läsare.

DET BLIR BARA VÄRRE NÄR GP:s LEDARSIDA RÄTTAR HEBERLEINS KRÖNIKA OM ISLAMISTISK TERROR

För skribenter är det en mardröm att ha råkat röra ihop fakta. Tanken på att det kan ha bidragit till att försvåra oskyldiga människors liv gör det inte bättre. Samtidigt drar felaktiga fakta ner förtroendet för skribenten inför läsare och arbetsgivare. För det mesta.

På GP:s ledarsida är de här två förhållningsreglerna försatta i gungning. Det är tydligt, inte bara genom ledarsidans ständigt återkommande artiklar om flyktingpolitik, där en stor grupp människor diskuteras som något som hotar "oss" och "vår vardag" (vilket avsevärt försvårar många oskyldigas liv), utan också när det gäller sammanblandningen av fakta.

Ann Heberlein skrev i sin ledarkrönika på påskafton att terrorbrotten ökat lavinartat från 179 stycken under 2010 till 395 stycken under 2014. Nu medger GP att siffrorna i själva verket handlar om antalet personer som har arresterats under dessa år misstänkta för terrorbrott.

Det verkliga antalet religiöst motiverade terrordåd i Europa under 2014 var två stycken.

Men rättelsen som GP:s hemsida skapar bara mer förvirring.

Heberleins påstående om den "lavinartade" ökningen av religiöst motiverade våldsdåd, blir efter korrigeringen på hemsidan så här:

"Enligt Europols senaste statistik (...) angående arresterade för terrordåd i Europa har de "religiöst motiverade" attackerna ökat lavinartat: från 179 gripna 2010 till hela 395 år 2014."

Den här rättelsen blir ett fullkomligt meningslöst statement. Det står ingenting om de gripna personernas eventuella skuld, var eller när de eventuella brotten var tänkta att begås, eller huruvida ökningen berodde på något annat än att terrordåden ökar. Det kan ju också handla om bättre polisarbete.

Utan stöd i fakta finns det ingenting som ligger till grund för Heberleins påstående, utom hennes egna ogrundade åsikter. Men den formella rättelsen och framför allt artikeln med de ändrade uppgifterna får trots det ligga kvar på hemsidan.

Det är dags att ställa sig några frågor:

- Varför skriver GP:s ledarskribenter och krönikörer fel?
- Varför är det fel i texterna så ofta?
- Varför är inte rättelserna några riktiga rättelser?

Ett svar på den grundläggande frågan kan vara att GP:s ledarsida på olika sätt försöker normalisera SD. Till exempel för att man vid valet 2018 vill kunna basera en borgerlig regering på stöd från Sverigedemokraterna och då måste man fått dem rumsrena först. Men det kan ledarsidan inte skriva ut. Är varje felaktig artikel med varje förvirrande rättelse, ett ytterligare steg i riktning mot detta grumliga mål?

Fyrvaktaren 29/3 2016

5 719 läsare nådda.

ATT SÄLJA KOMMUNAL MARK ÄR INTE LÖSNINGEN PÅ FÖRFALL ELLER BOSTADSBRIST

Det som vi alla äger och har tillgång till missköts och förfaller. Det är temat för Adam Cwejmans lilla text på ledarsidan i GP i dag med rubriken "Det övergivna Göteborg".

Cwejman anser att Göteborgs stad "har alltför mycket mark" och detta gör att platser förfaller. En slutsats, om än utsagd blir att marken bör reas ut till hugade spekulanter, men det som han skriver är att staden bör "inventera dessa bortglömda ytor".

Men nu är inte privatisering den enda lösningen på detta så kallade allmänningens dilemma. Särskilt intressant är kanske den lösning som nobelpristagaren Elinor Ostrom har förslagit om att allmänningar förvaltas bäst genom regler som sätts upp av brukarna själva, och som understöds av

sanktionsmöjligheter för dem som bryter mot dessa regler. Det kan liknas vid tankar om självförvaltning.

I Berlin kan man se hur medborgarna spontant och frivilligt tar ansvaret för lokala små grönområden genom både blomster- och grönsaksodlingar. Här frodas både växtlighet och gemenskap. Det skulle vara något att pröva i Göteborg, även om det inte var dit Cwejman ville komma.

Att sälja ut kommunal mark är heller ingen bra lösning för att förtäta Göteborg med fler bostäder. Just nu byggs det mer än på mycket länge i Göteborg och de antagna byggplanerna är ännu fler.

Men privata byggbolag väntar på att bostadsbristen ska bli än större för att kunna tjäna ännu mer på sina byggen. Därför väntar de med att bygga. Då är det bra att det finns kommunal mark. På den marken kan kommunen ställa större krav på att byggena ska komma igång. Nu börjar även de kommunala bostadsbolagen att bygga mer. Men det har de borgerliga partierna motsatt sig.

Fyrvaktaren 31/8 2015

5 457 nådda läsare.

Fyrvaktaren special av Ulf Bjereld:

GP SPÅDER PÅ MYTER OM PALME OCH OM SVENSK UTRIKESPOLITIK UNDER KALLA KRIGET

På 30-årsdagen av mordet på Olof Palme väljer GP:s ledarkrönikör Bawar Isamil att ge en grovt felaktig bild av svensk neutralitetspolitik under kalla kriget. Palmes neutralitetspolitik var "inget annat än ett spel för gallerierna", skriver Isamil och åberopar en bok av journalisten Mikael Holmström. I boken menar Holmström att Sverige under kalla kriget i hemlighet samarbetade med västmakterna på ett sätt som innebar att neutralitetspolitiken var en illusion.

Men så var det inte. Mikael Holmström har rätt i att Sverige samverkade med västmakterna under kalla kriget. Men samverkan var hela tiden en reservstrategi som skulle användas först om neutralitetspolitiken hade misslyckats. I klartext: Om Sovjetunionen valda att kränka Sveriges neutralitet och anfälla Sverige så skulle Sverige redan i fredstid genom sin västsamverkan ha underlättat för västmakterna att komma till Sveriges hjälp.

Men samarbetet innebar inga som helst bindande försvarsgarantier, varken från Sveriges eller från västmakternas sida. Huvudlinjen var i stället att om kriget kom till Europa skulle Sverige ha kvar sin handlingsfrihet och möjlighet att stå neutralt. Västsamverkan innebar därför inte något brott mot neutralitetspolitiken. Det är också den slutsats som Neutralitetspolitikkommissionen entydigt slog fast i sitt utförliga och omsorgsfulla betänkande "Om kriget kommit" (SOU 1994:11).

Bawar Ismail antyder också att Sverige och Olof Palme undvek att kritisera ledarna för kommunistiska diktaturer i Europa och i tredje världen. Påståendet

faller på sin egen orimlighet. Olof Palme var i stället flera gånger en av de politiska ledare i Europa som gick längst i sin kritik, som till exempel när han i ett tal den 20 april 1975 beskrev den kommunistiska tjeckoslovakiska regimen som "diktaturens kreatur".

Det vore bra om debatten om svensk utrikes- och säkerhetspolitik under kalla kriget kunde befrias från den mytbildning som Bawar Ismail dessvärre bidrar till genom sin artikel.

Ulf Bjereld

Fyrvaktaren 28/2 2016

5 380 läsare nådda

TEODORESCU SER LIKSOM GRÖNA SOLAR. ROPAR PÅ KRISKOMMISSION.

Alice Teodorescu skriver i sin ledare i dagens GP: "Under tisdagen var det Annie Lööfs (C) tur att ge sig in i debatten och föreslå en skyndsamtillsättning av en blocköverskridande kriskommission för arbetsmarknaden. Enligt Lööf 'saknar Lövven all krisinsikt' (Expressen 3/5). Också Lööf har helt rätt i sin analys."

Hallå, jorden anropar! Tillsammans med Island, Schweiz och Norge har vi högst sysselsättningsgrad i världen. Kriskommission? Andelen utlandsfödda som arbetar i Sverige är högre än sysselsättningsgraden för EU i dess helhet, utlandsfödda som inrikesfödda.

Nära sju av tio immigranter är i arbete i vårt land, att jämföra med drygt åtta av tio inrikesfödda. Snittet för alla i EU är drygt sex av tio.

Få länder har en så välfungerande arbetsmarknad som den svenska, i synnerhet när det gäller att mobilisera befolkningen i arbete. Nu rullar dessutom hjulen för fullt. I genomsnitt tillkommer cirka 120 000 lediga arbeten i månaden.

De borgerliga opinionsbildarna tycks för länge sedan slutat titta på hur det ser ut i verkligheten. De lever i bubbla där de hämtar information om samhället genom att läsa varandras ledare och hetsar upp varandra till en kollektiv tjatrande hysteri:

Solen är grön, solen är grön, solen är grön!

Och frågan är om inte Teodorescu är värst av alla. Hon kan inte förstå varför inte Alliansen griper makten. De spärrar som trots allt tycks finnas i svensk borgerlighet mot att regera på nåder av nyfascisterna i Sverigedemokraterna är hon blind för.

Det finns ett talesätt att hundarna bits när skålen är tom. I Sverige får vi allt mer ett samhällsklimat där vi riskerar att skålen blir tom därför att hundarna bits. Debatten präglas i växande grad av en oförsonlighet och kompromisslöshet som är främmande för svensk tradition.

Men målet för socialdemokratin är alltid arbete åt alla. Det är så som friheten och välståndet blir som störst. Därför måste den borgerliga regeringen försyndelse

om att inte rusta arbetslösa för de lediga jobb som finns repareras med utbildning och åter utbildning till bristyrken.

Fyrvaktaren 5/5 2016

5 212 nådda läsare.

DEL 3.

BAKOM KULISSERNA

Samarbetssvårigheter fick Barometern att köpa ut Alice Teodorescu

Johan Flanke

Alice Teodorescu köptes ut från sin första tjänst som ledarskribent på *Barometern* i Kalmar år 2011. Orsaken var samarbetssvårigheter med övriga redaktionen och hennes politiska linje. Nu visar sig samarbetssvårigheterna också på *Göteborgs-Postens* ledarredaktion. Men GP-ledningen missade att ta referenser från Barometern när de anställde henne.

Nyligen utsåg Marknadsföreningen i Göteborg, MIG, GP:s politiske redaktör Alice Teodorescu till årets kommunikatör. Personer som har insyn i hur ledarredaktionen på GP fungerar ger en annan bild. Då framkommer en bild av hur vikarier tackar nej till att få sina anställningar förlängda på grund av samarbetssvårigheter med Alice Teodorescu.

En vikarie ska ha drabbats av en arbetsrelaterad utmattningsdepression. Flera vittnar om att Alice Teodorescu i stort sett sköter all kommunikation via mejl och Facebook.

– Samarbetet fungerade inte. Det är inte så kul om man är två på en redaktion och den ena aldrig är på arbetsplatsen, säger Ulf Wickbom, politisk redaktör på Barometerns moderata ledarsida i Kalmar mellan 2010 och 2012.

Det var han som anställde Alice Teodorescu i oktober 2010.

– Hon var färsk från Svenska nyhetsbyråns skribentskola. Hon sågs som den mest lysande stjärnan. Mitt uppdrag var att bredda ledarsidan och Alice Teodorescu skulle ha en konservativ högerlinje. Men det fugerade inte. Jag initierade processen med att köpa ut henne, säger Ulf Wickbom.

I september kom ledningen för Barometern och Alice Teodorescu överens om en uppgörelse som innebar att hon slutade. En obekräftad uppgift är att hon fick omkring 200 000 kronor i avgångsvederlag. Den officiella förklaringen var att hon inte ville flytta från Stockholm till Kalmar.

Men tidningen Östra Småland, som har samma ägare som Barometern och görs i samma tidningshus, men som har en socialdemokratisk ledarsida, hade mer information i en artikel på nyhetsplats 14 januari 2015. "Skvallret i tidningshuset" sa, enligt denna artikel, att Alice Teodorescu "med en stark konservativ position" hade varit "lite för långt till höger även för Barometern".

Bertil Danielsson är tidigare ordförande för Gota Media som äger Barometern med flera tidningar. Han minns situationen med Alice Teodorescu 2011.

– Hon var lite yvig. Intelligent och välformulerad, men lite för frisk fläkt. Hennes framtoning kanske inte helt stämde och harmoniserade med Barometerns traditionella linje, säger han.

Efter att Cecilia Krönlein, chefredaktör för GP, i januari 2015 meddelade att hon hade anställt Alice Teodorescu, utan att involvera någon annan från ledarredaktionen i rekryteringen, blev uppgifterna om utköpet från Barometern kända för GP:s ledning.

– Man gjorde en slarvig research. Man ville ha en person som kunde synas i TV-rutan och hon har varit duktig på att bygga sitt varumärke, säger Fredrik Tenfält som var politisk redaktör för GP innan Alice Teodorescu.

Han ingick då i redaktionsledningen.

När anställningen var klar skedde förhandlingar mellan den dåvarande personalen på GP:s ledarredaktion, Cecilia Krönlein och Alice Teodorescu, som då lovade att bosätta sig i Göteborg. Hon skaffade sig en övernattningslägenhet i Linnéstaden, men snart flyttade hon ur den, uppger en källa med kännedom om fastigheten. Enligt Ny Tids källor bor hon i dag i Stockholmsområdet.

Hennes närvaro på redaktionen är mycket liten, säger Ny Tids källor.

– Det är tidningsledningens fel att man har tillåtit att Alice Teodorescu har gröpt ur den uppgörelse som gjordes, säger en källa med insyn i ledarredaktionens arbete.

– Det har stor betydelse var man bor. Man ska bo i spridningsområdet. En ledarsida ska vara en betydelsefull lokal röst. Det kräver att man är verksam där tidningen kommer ut, säger Fredrik Tenfält.

– Hon kör sitt eget race. Hon deltar inte på möten och diskussioner. För att jobba i en redaktion behöver man vara på plats. Det krävs dagliga diskussioner på en ledarredaktion för att få stringens i den politiska hållningen, säger en källa som vill vara anonym.

I själva verket är det ledarskribenten Adam Cwejman, som bor i Göteborg, som håller ihop ledarredaktionens arbete.

– Han gör ett hästjobb, säger Csaba Bene Perlenberg, ledarskribent på liberala *Göteborgs-Tidningen*, GT, och tidigare ledarskribent på GP.

När Alice Teodorescu tillträdde som politisk redaktör togs en tjänst bort från GP:s ledarredaktion. Kvar blev tre personer i inklusive den politiska redaktören. Samtidigt slutade ledarredaktionen att redigera sina egna sidor och bemanningen på söndagarna försvann.

– Det finns ingen ledarredaktion med tre anställda som producerar så lite eget material som GP:s. Det är anmärkningsvärt att landets andra eller tredje största tidning tar in cirkulärledare och ibland upplåter hela ledarsidan åt en utomstående kolumnist. Den dagen har inte GP någon egen röst, säger en av de tidigare medarbetarna som Ny Tid har varit i kontakt med.

– Det lokala materialet har blivit bättre på senare tid, men det beror på att man rekryterat Mathias Bred som vikarie som har en ordentlig tidningsbakgrund. Han förstår vad uppdraget är och att man dör och lever med sin lokala läsarskara, säger Csaba Bene Perlenberg.

Tidigare har den politiske redaktören varit chef även för de två anställda på debattredaktionen. Detta ansvar har tagits från Alice Teodorescu.

– Det motiverades med att hennes administrativa börda skulle lättas. Jag tror att det handlade om att hon saknade intresse för debattsidan, säger en källa.

Att Alice Teodorescu inte bor i Göteborg och flera vikarier inte heller har tagit sig till Göteborg under sin anställning, anser Ny Tids intervjupersoner, är orsaken till att det varit ont om lokala ämnen på ledarplats.

– Fram tills nyligen har GP:s ledarredaktion varit tämligen ointresserade av sitt täckningsområde. Det ser jag som ett demokratiskt problem. Men jag

tror att Peter Hjärne som huvudägare har andra problem att ägna sig åt än vad som står på ledarsidan, säger Csaba Bene Perlenberg.

Han tar som exempel att ledarredaktionen inte längre bevakar fullmäktiges eller kommunstyrelsens möten i Göteborg.

Redan innan Alice Teodorescu tillträdde som politisk redaktör för GP startade debatten om detta skulle ändra den politiska inriktningen på ledarsidan som fram till dess förde en socialliberal linje.

”GP är och förblir en liberal tidning”, slog huvudägaren Peter Hjärne fast i sin söndagskrönika 17 januari 2015. I dag, ett och ett halvt år senare lever tveksamheten kring det uttalandet kvar.

– GP hade uppenbarligen en annan uppfattning förr. Då hade man en annan tolkning av den politiska etiketten liberal, säger Martin Tunström, politisk chefredaktör för moderata Barometern i Kalmar.

– Gamla GP stod för en liberalare syn än vad Alice Teodorescu har, men det står GP fritt att anställa vem man vill ha. Det finns tidningar där det hade varit mindre förvånande om hon hade anställts, säger Ulf Wickbom, som var Alice Teodorescus chef under hennes tid som ledarskribent på Barometern.

De politiska definitioner som Alice Teodorescu själv har använt för att beskriva sin politiska hållning handlar om ”liberalkonservativ”, som är en konservativ inriktning, och ”gammalmoderat blå” som hon skrivit på sin blogg. När hon var sommarvärd i somras kallade hon sig för liberal.

– Ledarsidan har tagit en anmärkningsvärd högergir. Många gör gällande att de pågår ett gullande med Sverigedemokraterna på GP:s ledarsida. Jag vet att Alice Teodorescu har starka åsikter mot SD, men hon skulle kunna jobba för Kristdemokraterna. Hon är för fri invandring under förutsättningen att välfärden differentieras, säger Csaba Bene Perlenberg, ledarskribent på liberala Göteborgs-Tidningen, GT, och tidigare ledarskribent på GP.

– Hon är bara intresserad av Moderaterna, säger en anonym källa med insyn i GP:s ledarredaktion.

Ny Tid har skickat frågor till Cecilia Krönlein som hon inte vill svara på eftersom hon inte diskuterar anställningsvillkor och överenskommelser med medarbetare externt. Alice Teodorescu har avböjt att svara på frågor som Ny Tid skickat till henne med samma motivering.

GP:s personalchef Bengt Olsson svarar i ett mejl: ”Vi kan konstatera att Alice Teodorescu sköter sitt uppdrag på ett fantastiskt sätt, vilket hon också belönats mångfalt för.”

Fotnot: Artikel publiceras parallellt och samtidigt i Ny Tid nr 36 2016, (16 september 2016).

Johan Flanke är chefredaktör för Ny Tid.

*

Kommentarer från GP

I arbete med denna rapport har frågan om att kommentera den förändrade inriktningen på GPs ledarsida skickats till Alice Teodorescu, politisk redaktör, Cecilia Krönlein, chefredaktör och Peter Hjørne, huvudägare i februari 2016. Alla har avböjt medverkan.

Nedan publiceras mejlet till Alice Teodorescu och svaren från de tre.

”Hej Alice,

På uppdrag av Tankeverksamheten inom arbetarrörelsen i Göteborg jobbar jag med en rapport om den politiska utvecklingen av Göteborgs-Postens ledarsidan under det år som du har varit politisk redaktör. Rapporten kommer också att ta upp Fyrvaktarens verksamhet med att dagligen publicera en socialdemokratisk kommentar på Facebook av det som skrivs på GPs ledarsida. Denna verksamhet har pågått i ett halvår.

Till denna rapport skulle jag vilja ha en kommentar från dig om detta första år. Saker som du skulle kunna belysa i denna text är.

1. Dina tankar kring ledarsidans politiska utveckling.

2. Ditt uppdrag från tidningens ägare.

3. Dina synpunkter på olika personer som har kommenterat den politiska utvecklingen av GPs ledarsida under året. Jag tänker mig de kommentarer som kommit från personer som Jan Guillou, Petter Larsson, Elin Grelsson och Alex Voronov.

4. Dina tankar kring Fyrvaktarens verksamhet.

Hör gärna av dig om du har funderingar kring denna rapport.

Vänliga hälsningar

Johan Flanke”

...

”Tack för din förfrågan men jag avböjer.

Trevlig helg,

Alice”

...

”Hej Johan,

Tack för ditt mail och din fråga.

Jag avböjer dock medverkan.

Med vänlig hälsning

Peter Hjärne”

...

”Hej Johan,

Tack för förfrågan, men jag avböjer förslaget om deltagande i din rapport.

Vänligen,

Cecilia Krönlein”.

...

I samband med presskonferensen om Stampenkonzernens rekonstruktion 23 maj 2016 uttalade sig Stampenkonzernens vd Martin Alsander i Ekots extrasändning om ledarsidans utveckling:

”Vi har förbättrat innehållet i många av våra tidningar, tycker jag, framför allt på opinionssidan”.

Det får vara slutordet i denna rapport.

Migrationen ökar i världen och står i samband med bättre matchning mellan arbete och kapital på global nivå. Regionala obalanser i befolkningsutvecklingen motverkas. Men migrationen skapar konflikter mellan folkgrupper. Kan den nationella välfärdsstaten överbrygga motsättningarna i en global värld?

Det är frågor Anders Nilsson & Örjan Nyström tar itu med i *Flyktingkrisen och den svenska modellen*.

Finns i bokhandeln eller från www.adlibris.se eller www.bokus.se

ny tid Göteborgs-
området

Prenumerera för en annan röst i Göteborg!

410 kr 49 nr helår, 205 kr 24 nr halvår, som taltidning 410 kr 49 nr helår

Gå in på www.nytid.se och klicka på fliken "Prenumerera".

o O o

Samtliga rapporter från Tankeverksamheten inom Arbetarrörelsen i Göteborg kan kostnadsfritt laddas ner i pdf-format från:

www.tankeverksamheten.se

Sänd oss din epostadress till redaktion@tankeverksamheten.se så får du alla kommande rapporter gratis i din brevlåda!

Att GP står på ruinens brant i ekonomisk mening har skapat rubriker i andra media. En krets socialdemokratiska skribenter har under kollektiv signatur "Fyrvaktaren" i ett år granskat och kommenterat ledarsidans omvandling under Alice Teodorescu. De menar att tidningen i en övergång från socialliberalism till högerpopulism gjort bankrutt även politiskt.

Ansvarig utgivare: Anders Nilsson
www.tankeverksamheten.se
redaktion@tankeverksamheten.se

ISBN 978-91-87077-56-8